

Mircea Coșea:

„FPS-ul e patronul absolut al României”

SALA
DE
LECTURĂ

pag. 7

Nr. 31 • 2 - 8 august 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

În sfârșit, după ce răbdarea multora a fost pusă la grea încercare,
juriul și-a încheiat deliberările și a decis

PREMIILE FLACĂRA PE ANUL 1994

□ Iată-i pe fericiții laureați ai celor mai prestigioase premii din
presa românească - Pulitzerul autohton! -, embleme ale valorii,
ale respectului față de tradiție și de dorința de înnoire.

Omul momentului
Teodor Melescanu

Printrul economiei
Dimitri Sturdza

Eseu
Al. Paleologu

Lexicografie
Mircea Zăciu, Marian Papahagi, Aurel Sasu

Poezie
Geo Dumitrescu

Proză
Mircea H. Simionescu

Teatru
Leopoldina Balanuta

Muzică
Georgeta Stoleriu

Plastică
Ion Gheorghiu

Istorie
Stelian Neagoe

Medicină
Costin Carp

Inventică
Carol Przybilla

Sport
Reka Lăzar-Szabo

Fair-play
Cristian Topescu

Reporter special:

Printre legionari, la Padina

■ Se întâmplă în 1995!

pag. 8

Stare critică:

Operațiunea „Spargerea mafiei țigănești”

■ Cine sunt protago-
niștii și ce fac ei

■ Alba - neagra legali-
zată cu sprijinul
Ministerului de Interne

pag. 9

Serial

În România nici câinii de rasă nu au pace

■ Un nou tip de
mafie: ilegalități,
arbitraje incorecte,
bișniță cu câini

pag. 6

MASINA DE SCRIS

oferă în continuare
premiul de un milion
de lei

pag. 12-13

Punte de aur

De-a lungul a opt decenii și jumătate de existență, revista „Flacăra” a fost o prezență de prestigiu în concertul marii prese românești. Intenționăm să reproducem din când în când materiale apărute în revistă în decursul anilor, mai ales în perioada de început. O punte între prezent și trecut, între noi, cei de azi, și înaintași. Pe care, evident, o dorim punte de aur.

De astă dată, am ales un articol scris chiar de Constantin Banu, fondatorul și directorul revistei. El este consacrat ... literaturii de partid! Așadar, cititorul află cu mirare că această sintagmă nu este o creație a comuniștilor, ea exista încă din 1911! De parcă ar scrie astăzi, autorul demonstrează că „un asemenea produs monstruos” nu este literatură și că scriitorii n-ar putea accepta „rolul înjositor de ariergardă a unui partid politic”.

Partidele politice și literatura

„Noua Revistă Română”, care, într-unul din numerile sale trecute, a găsit cuvinte foarte amabile spre a vesti apariția publicației noastre, revine în numărul din urmă, cu un articol intitulat: „Partidele politice și literatura”.

Din acest articol aflăm că „Flacăra” a fost obiectul unei adevărate conspirații din partea conducătorilor și membrilor partidului liberal, - o conspirație menită nu însă s-o distrugă, ci s-o impună publicului cititor.

„Noua Revistă” vorbește, astfel, despre „ajutorul fățiș pe care membrii partidului liberal îl dau întreprinderii literare a d-lui C. Banu” și afirmă că „partidul liberal întreg se pune în mișcare pentru a asigura succesul întreprinderii”.

Citim cu uimire aceste senzaționale revelații și nu regretăm decât un lucru: acela că sântem singurii cari n'am simțit efectele acestui ajutor fățiș și al acestei uriașe puneri în mișcare!

Este drept că „Flacăra”, îmbrățișată cu bunăvoință de către scriitori, a fost întâmpinată cu multă căldură de cititori. Nu prea vedem însă ce acțiune va fi putut exercita partidul liberal în toate acestea. Scriitorul acestor rânduri - membru al partidului liberal - ar fi fericit, din punctul de vedere politic, dacă organizațiunea din care dânsul face parte ar fi în stare să influențeze până și pe scriitorii și cititorii de literatură.

Cum adică? La un semn al partidului liberal, scriitorii se pun în

mișcare: Coșbuc își desprinde lira din cui și cântă, spre slava acestui partid, minunata poemă „Poetul”; Anghel își risipește pulberea de aur a stilului său; Eftimiu răscolește lumea miraculoasă a basmelor; Goga își pune avântul sub tirania sonetului; Iosif găsește ritmuri noi și surprinzătoare; iar Sadoveanu, cu marea-i putere de evocațiune, recheamă o lume și o civilizație dispărute? La același semn se mișcă apoi și marele public: învățători, preoți, notari, funcționari, tineri d'abia ieșiți de pe băncile școlii, toți cititorii obișnuiți de literatură, toți smeriții și necăjiții cari, în mijlocul nevoilor și al grijilor de toată ziua, simt trebuința și găsesc răgazul de a trăi, cel puțin cu închipuirea, o viață mai puțin uniformă decât aceea pe care soarta le-a hărăzit-o.

O, nu! Nici partidul liberal, nici partidul conservator și nici un partid politic din lume nu ar fi în stare să realizeze asemenea minuni. Și nici nu ar fi în cădere lor. Minunea, pe care „Noua Revistă” o atribuie unor cauze ascunse și străine de literatură, nu se datorește în realitate decât prestigiului pe care colaboratorii „Flăcării” îl au în fața cititorilor și dorului de lumină, din ce în ce mai simțit, al mulțimei.

Partidele politice și-au îndeplinit rolul lor cultural atunci când nu numai au stabilit formele exterioare ale civilizației, dar au și asigurat, prin organizarea și îndrumarea învățământului și a tuturor așezămintelor de cultură, o dezvoltare normală a energiilor sufletești ale poporului. Literatură de partid nu au menirea să facă pen-

tru bunul cuvânt că un asemenea produs monstruos nici n'ar merită numele de literatură. Cu atât mai puțin literații, cari sânt conștienți de rostul lor în mijlocul neamului, cari știu că misiunea lor este nu să învrăjbească sufletele, ci să le unească, înălțându-le în adorarea unor idealuri superioare și eterne, ar putea să primească rolul înjositor de ariergardă a unui partid politic. Nu sântem deci, nu putem fi și nici nu aspirăm să fim oficiosul literar al partidului național-liberal.

Că unii din membrii acestui partid - ca și al celorlalte partide - se vor fi interesând mai de aproape de literatură, lucrul este cu puțință și de dorit. Omul politic este de sigur, prin excelență, omul realității; aceasta nu-l poate împiedica însă de a păstra, în sufletul său, „floarea albastră” a idealului și de a-și așinti, cu plăcere, auzul la glasul acelora cari au nobila menire de a da semenilor lor îndemnurile și mângâierile Artei.

În ce privește instituțiile de credit, la al căror sprijin „Noua Revistă” face aluziune, ne permitem să încunoștiințăm direcțiunea acestei reviste că-i ținem la dispoziție numărul pe care „Banca Națională” a binevoit să ni-l refuze. Cât despre Creditul funciar, al cărui director, precum spune „Noua Revistă”, în loc să scrie despre folosul băncilor cooperative, scrie despre viziunea unei Români culturale și artistice, este adevărat că nu ne-a refuzat abonamentul. Tot așa de adevărat e însă că administrația noastră a uitat să i-l expedieze.

C. Banu ■

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5868/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Arion, Ion D. Gola,
Alexandru Pășărin, Mihai Săndoiu

Director economic: SILVIU ILIE

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director publicitate și suplimente speciale:

MIHAI SĂNDOIU

Director difuzare: MANUELA VASILIU

Secretariat: Mihaela Caroline Măgăș 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12,

223.15.37, 223.15.44, cu interloarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valutar - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

Telefon: (2559)

■ POLITICĂ (2560) - Marian Ghițeanu, Roxana Stancu

■ EXTERNE (2560) - Ion D. Gola, Ștefan Nicolae

■ SOCIAL (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa

Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici

■ SPORT (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera,

Florin Ioniță

■ CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacăr

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjălă (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS

magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS REBUSACHE

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂȘARIN

Redactori șefi adjuncți:

MIHAI ZGUBEA („Rebus”)

CONSTANTIN GRIGORE („Rebusache”)

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Pășărin,

Simona Simzianu

Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICATIE SI SUPLEMENTE SPECIALE 222.68.05:

Călin, Mărcușanu, Dragoș Băltă, Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu,

Marius Onofrei, Florin Petria

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chitulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen

Mațotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel

Bumb, Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valență Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Șoldănescu

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL (2128): Viorica Tudor, Gabriela Ionescu,

Florința Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; (2600):

Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin

Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează

Informații furnizate de agenția

MEDIAFAX

Închiderea ediției: joi, ora 20⁰⁰

Viata sub un presedinte de regat

George Arion

Domnul Miliard

Încă nu s-au sfârșit comentariile în legătură cu tragerea la Loto 6 din 49 care l-a propulsat pe Gabriel Bobic din postura de mecanic auto într-un atelier din județul Argeș în ipostaza de miliardar. Unii îl invidiază cu admirație, ca și cum pentru performanța respectivă tânărul s-ar fi pregătit temeinic, de multă vreme, - „dom'ne, jos pălăria, înaltă clasă, ce le-a potrivit de bine, l-au leșit la fix”; alții jindulesc cu ură la bănetul lui - „halal să ne fie, uite ce neica nimeni ne-a suflat calmacul”. Dar tot mai mulți dintre participanții la acest joc care a căpătat, prin abilitatea organizatorilor, o popularitate extraordinară, încep să-și pună întrebări în legătură cu modul cum funcționează, deoarece nu există o transparență a desfășurării lui. A trecut vremea extragerilor numerelor câștigătoare în prezența publicului. Între tragerea propriu-zisă și ceea ce vedem duminică seara la televizor se pot truca multe. Oricând, prin procedee de o simplitate năucitoare, pot să ne apară în fața ochilor bilele cu numerele pe care le-au fixat unii. Înzestrarea agențiilor cu tehnică modernă, controlul absolut asupra buletinelor, sunt, fără doar și poate, necesare, ușurând operațiunile care altfel ar presupune existența unei armate de funcționari. Dar, în același timp, după cum susțin unii, mijloacele sofisticate ale tehnicii de calcul pot să faciliteze înșelătoria; de pildă, dirijarea unor sume importante acolo unde e nevoie de ele, în interesul culva anume. Suntem doar în pragul unui an electoral. Ce poate fi mai simplu decât să cazi la învolală cu

anumiți indivizi care, pentru o recompensă serioasă, deloc neglijabilă, să pozeze în fericiți câștigători a sute de milioane, din care o parte și-o rețin ei, iar restul e destinat acoperirii unor cheltuieli de propagandă?

Vă mai amintiți de cacealmaua cu „Lozul apartamentelor”? Într-un stat cu adevărat civilizat, cu legi precise și aplicate riguros, afacerea veroasă ar fi dus la smulgerea de pe scaunele lor a unor inși cu lefuri grase; la noi a fost doar o furtună într-un pahar cu apă. Un reporter dibaci ar da lovitură vicleană lui dacă ar dovedi că statul român e mai escroc în organizarea jocurilor decât Ioan Stoica, patronul defunctului „Caritas”, deoarece ține ascunse multe lucruri pe care ar trebui să le știe oricine e interesat de ele. Ce procent din încasări revine câștigătorilor? Nu cumva e infim? Dar dacă s-ar studia standardul de viață al unora dintre îmbogățiții peste noapte la Loto, la Pronoexpres, s-ar dezvălui oare că el nu se apropie nici pe departe de ceea ce ar presupune norocul abătut asupra lor? Dar dacă aceste jocuri sunt modalități subtile de spălare a unor bani proveniți din afaceri necurate? Sunt întrebări pe care, repet, tot mai mulți și le pun. Iar eu, înșirându-le, sunt perfect convins că-mi retez orice șansă de-a câștiga vreodată. Sau, dimpotrivă, s-ar putea să se dirijeze și spre mine o sumă cu multe zerouri, pentru a nu mă mai face ecoul unor nedumeriri de bun simț. Care, evident, ar putea fi atât de ușor spulberate.

Parlamentarii și teritoriul

„Bucovina a devenit o semicolonie”

Lipsa oamenilor politici autentici dintr-o comunitate produce o „gripare” a întregului mecanism socio-economic. Din acest punct de vedere, situația Bucovinei este de-a dreptul îngrijorătoare, susține dl Constantin Sofroni, președintele Consiliului Județean Suceava. „Dintr-o exterioritate geografică, așa cum este județul Suceava, el a devenit și o exterioritate economică și socială, prin faptul că acest județ nu este reprezentat la sectoarele de vârf, în executiv, nici măcar printr-un ministru, un secretar de stat sau un director general. O participare a unui reprezentant al județului în conducerea executivă ar putea avea o influență profitabilă asupra unor decizii care privesc soarta economiei și a oamenilor din această parte a țării, așa cum au spre exemplu județele Bacău și Iași, fără să mă mai refer la faptul că nu avem nici o reprezentare de calitate în Parlament”.

Dl Constantin Sofroni ne semnalează că dintr-un județ producător, Suceava a devenit în ultimii ani un fel de semicolonie, care asigură materiile prime pentru industriile din țară și străinătate. Este vorba de exportul masiv de cherestea care creează mari probleme unor prestigioase fabrici de mobilă din zonă, de carne în viu, piei crude etc., la care se adaugă falimentul producției de cartofi și al turismului. Concludent este faptul că un județ care reprezintă 3,6% din suprafața țării și 3,2% din populație participă la bugetul național cu doar 1,3%. Cu o rată a șomajului (14%) cu mult peste media pe țară și cu aproape 50% dintre salarii sectorului productiv implicați într-un joc „original” în cadrul

bugetului - „șomajul tehnic” etc. - deci fiind în realitate tot bugetari, Bucovina se află în pragul colapsului.

Dar ce activitate au parlamentarii acestei „semicolonii”, care este și „opera” lor, ce fac ei acum în lunga lor vacanță? Sunt întrebări la care-i invităm să răspundă opiniei publice. Până atunci îi vom prezenta și ne vom permite doar câteva remarci. Partidul de guvernământ este reprezentat prin doi senatori (Nicolae Senciuc și Mihai Nistor) și cinci deputați (Nicolae Lazăr, Corneliu Monoranu, Sabin Ghilea, Viorel Munteanu și Anatolie Costin). Cu mici excepții, doar nume care au fost asociate unor „evenimente” cu conotații negative (chefuri la fostul restaurant al P.C.R., bătaii și scandaluri în forul legislativ). Opoziția este reprezentată de dl deputat Emilian Bratu (PNȚCD), recent debarcat din funcția de președinte al Comitetului Județean pentru deplorabila sa prestație de „politician”, de dl deputat Vasile Mîndroviceanu, teleportat în P.A.C. înaintea alegerilor din 1992, după o lungă somnolență cu carnetul roșu sub pernă, precum și de doamna senator Maria Matilda Tețu, din București, care a reușit rara performanță de a se unifica liberal din cinci mișcări: PNL-PNLCD-PL'93-PNLCD-PNL. Mai multă atenție merită dl deputat Vasile Mîndroviceanu (PAC-PL'93-PNL) deoarece a ajuns recent președintele C.D.R. Suceava. S-a remarcat înseosebi prin atacurile sale la adresa unor lideri politici (Horia Rusu și Dinu Patriciu) și continuă să facă parte din A.G.A. de la S.C. „Ambro” S.A. Suceava, deși apare la conferințe de presă alături de dl Mircea Ionescu-Quintus, unde tună și fulgeră împotriva parlamentarilor care s-au compromis în acest mod. Un alt deputat sucevean, Teodor Constantinescu (P.R.M.), este un om inofensiv, cu resurse intelectuale limitate, deși face parte din Comisia pentru controlul S.R.I. (sau tocmai de aceea, de Virgil Măgureanu?). Singurul parlamentar care reprezintă la un nivel profesionist județul Suceava este senatorul Cristian Sorin Dumitrescu (P.D.), un tânăr om politic bine pregătit, cu studii în Franța. O figură frumoasă face și colegul său, deputatul Mihai Chiriac, apreciat și simpatizat de alegători. Prea puțin pentru un județ atât de mare!

Din Suceava,
CONSTANTIN SEVERIN ■

La alegerile din 1996

Peste 40% din tineri nu vor vota!

Conform declarației dnei Viorica Chiver, cercetător științific la Centrul de studii și cercetări pentru probleme de tineret, peste 40% din tineri au declarat că nu vor vota la alegerile din 1996. Statistica arată și motivele acestei situații: „Tinerii se simt neînțeleși sau simt că cei care ar trebui să realizeze pentru ei o protecție socială nu sunt în stare s-o facă! La ora actuală ei au încredere, în proporție de 90%, în armată și în biserică. Tinerii, în general, nu au încredere în partidul de guvernământ, în partidele de opoziție, în instituția prezidențială și în Parlament.

Niciodată generația tânără din România nu va accepta, ca om politic, o persoană care nu și-a terminat școala, care vorbește agramat și care nu e în stare să se facă înțeles de ceilalți”.

DAN GHEORGHE ■

Mileniul trei fără un sfert

Război și teatru

„Liberation”, care nu este cel mai-adormit ziar francez, a lansat știrea, imediat propagată de alte mijloace de informare, că la Pale un avion a efectuat un scurt raid de bombardament. Dat fiind că Pale e fiul sârbilor bosniaci și că aparatul ar fi fost francez, chestiunea s-a dilatat vertiginos în mediile de comandă nu numai la Paris, dar și în Africa, unde președintele Chirac se afla în primul său turneu prezidențial. Dezmințirile au curs cu grabă, iar strategii Franței glorioase s-au precipitat să detalieze imposibilitatea unei asemenea acțiuni. O asemenea inițiativă, s-a spus, este aberantă. Aberantă au considerat-o și reprezentanții comandamentului NATO de la Neapole, acolo unde s-au comasat trupele aeriene de „intervenție” în Bosnia. Opinia publică a avut însă o altă reacție: nimănui nu i s-a părut absurd ca un aparat francez să riposteze, mai ales că francezii mor pe capete la sol victimizând cu prisosință statutul lor de bieți arbitri într-un meci de o rară rapacitate. Vom înțelege din această debalansare de atitudine, între factorii occidentali de decizie și simplii cetățeni francezi, că între oportunitatea politică și emoția socială s-a căscat o prăpastie. Spre deosebire de familiile franceze îndoliate, conducătorii de la Paris au o altă optică privind costurile intervenției în Bosnia. O „intervenție” care se dovedește, cu brio, un fel de teatru în teatru. Evenimentele consumate în ultima vreme - accentuarea confruntării, căderea pe rând a enclavelor musulmane, operațiunile incredibile de evacuare în masă, sterilitatea scandalosă a unor conferințe proeminent pe tema bosniacă - lasă să se înțeleagă că marele coșmar având capitala Sarajevo este scăpat cu rigurozitate de sub control.

Istoria demersurilor occidentale și internaționale în această chestiune este lungă și pavată cu rezultate ridicole. Mai rar în cronică diplomației europene o asemenea acumulare de piruete complet gratuite. Mai rar echiparea diplomatică a unui conflict cu atâtea personaje simandicoase bune de umplut scaune și de emis vorbe. Mai rar atâtea deziluzii izvorâte din același ghem de confruntare. Și, mai presus de orice, mai rar asemenea ofense repetate și adâncite la adresa unor instituții care au intrat în joc credibile și l-au continuat pe post de bufoni. Niciodată ONU sau NATO, SUA sau trilaterală atât de autoritară în alte ocazii (Franța, Anglia, Germania) nu au înghițit contracronometru atâtea scatoalce. Faptul că o mare putere militară s-a împotmolit în Cecenia este una și că o întreagă comunitate mondială, mandată, s-a împotmolit în Bosnia este cu totul altceva. Așistăm, de fapt, la amurgul nu atât al disciplinei mondiale liber consimțite, cât la amurgul capacității de intervenție a omenirii pe o cangrenă care o poate acapara. Firește, reacții coercitive la debandada bosniacă vor fi. Măsurile politice și compromisuri oculte se vor mai iniția. Dar un lucru a devenit mai mult decât clar: demontarea echilibrului est-vest a atras după sine o relaxare care asigură conflictelor inițial mici capacități nebănuite de a se extinde și a deveni insolubile. Chestiunea „cine are dreptate: sârbii sau musulmanii?” nu mai este de mult de actualitate. De actualitate rămâne presanță problema patologiei războaielor locale într-o lume nepregătită să se autogestioneze global. De aici decurg procese noi, evoluții noi și, desigur, degradarea la scenă deschisă a metodologiei politice care până acum părea fertită...

RADU BUDEANU ■

Puls

Unele interese și legea electorală

Unul din punctele fierbinți ale viitoarei sesiuni parlamentare va fi, cu siguranță, legea electorală. Despre acest subiect se discută mult încă de pe acum. Ziarul *Adevărul* a pornit o campanie susținută având drept scop modificarea scrutinului. Cu alte cuvinte, în loc de vot de listă, să implementăm și noi votul uninominal. Principalul argument a fost acela că cetățenii vor avea posibilitatea să aleagă persoana care să-i reprezinte și nu o listă de candidați despre care se știe în general foarte puțin. S-ar întări în acest mod legătura dintre interesele alegătorilor și demersul politic al celui desemnat să-i reprezinte. Desigur, acest argument nu poate fi ignorat. Cum nu poate fi ignorată nici situația care s-ar crea o dată cu introducerea noului sistem și anume îngreunarea procedurii de votare din cauza complicatelor buletine pe care le presupune acest sistem. Nimeni nu mă poate convinge că cetățenii se vor descurca de minune la urne în atare situație din moment ce la tre-cutele alegeri, când buletinele de vot erau cât se poate de simple, au existat peste un milion de sufragii anulate.

Celălalt argument invocat de cotidianul menționat - anume că un sondaj comandat de redacția în cauză arată că peste 70% din persoanele chestionate doresc acest nou sistem - nu are chiar atâtea greutate pe cât sugerează cifrele. Nu cred că cei care au elaborat chestionarul cu pricina au adresat celor intervievați și întrebarea: „Ce este sistemul de vot uninominal?” Cu siguranță că ar fi avut unele surprize. În definitiv, probleme cu mult mai simple ne aduc pe micul ecran răspunsuri celebre în emisiunea realizată de bine cunoscutul personaj Mitică. Cert este că problema legii electorale pre-

ocupă în mare măsură forțele politice actuale. Știm deja că PDSR dorește să mărească pragul de acces în Parlament la 5%. Știm că și CDR vrea același lucru, iar dñii Adrian Năstase și Emil Constantinescu s-au întâlnit și au discutat acest subiect. Mai mult decât atât, într-o discuție purtată cu un redactor al revistei noastre, liderul partidului de guvernământ n-a negat că s-a realizat chiar o înțelegere pe această temă. Cu siguranță că PDSR știe exact ce urmărește procedând astfel. Oare cei care reprezintă CDR pe la astfel de întâlniri au calculat cu exactitate consecințele?

Prin culisele partidului de guvernământ nu se vorbește numai de pragul de admitere în Parlament ca singură modificare la legea electorală.

Există voci care insistă că pentru o alianță de partide procentul minim de acces în forul legislativ trebuie să se calculeze înmulțind pragul de 5% cu numărul de formațiuni politice din alianță. Cum în CDR sunt 7 partide, ar rezulta un prag de 35%. Să fim serioși, o asemenea zestre de procente nu va aduna nici o Alianță din România. Ce ar fi de făcut în atare situație? Unele partide ar fi nevoite să fuzioneze. Îmi închipui deja cum ar arăta tărăboiul care s-ar isca. Există în CDR partide care au propriile lor probleme interne, nemaivorbind de relațiile tensionate dintre formațiuni. Duelul PNL - PNLC este doar un exemplu. Ar fi deci interesant de știut cât anume s-au înțeles dñii Constantinescu și Năstase. Dar despre acest aspect, cu altă ocazie.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

De câte ori s-a întâmplat la fel?

Repetiția e mama istoriei

Recenta aniversare a Revoluției franceze a stârnit, din nou, numeroase comparații cu evenimentele petrecute, două secole mai târziu, în România. Remarcabila lucrare *Napoleon, Franța și Europa*, de Andrina Stiles, editată în celebra colecție „Acces la istorie” de către Hodder & Stoghton și oferită cititorului român de către Editura All, prilejuiește câteva reflecții cel puțin interesante.

În 1799, constatând impasul în care ajunsesse administrația postrevoluționară, Directoratul decide să-l cheme pe Napoleon din Egipt. Înainte ca acest apel să ajungă la el, Bonaparte pornise deja spre Paris, simțind că „acum e momentul” (nu există informații dacă „și-a luat la revedere de la colegii”). Intenția Directoratului era de a folosi un personaj deja legendar pentru a forța modificarea Constituției, care devenise inoperantă, după care Napoleon ar fi trebuit să se retragă elegant. Rezultatul a fost cu totul altul: Bonaparte a preluat puterea absolută printr-o lovitură de stat. Justificându-și actul de la 18 Brumar (9 noiembrie) printr-o proclamație către țară, el avea să susțină - între altele - că în Consiliul celor Cinci Sute douăzeci de asasini s-au repezit să-mi străpungă pieptul (peste două veacuri, imaginea avea să devină și mai dramatică: „am stat sub gloanțele teroriștilor”). Realitatea era ceva mai prozaică: fusese îmbrăncit și huiduit.

Refuzând postul onorific, reprezentativ, de Mare Elector, pe care îl prevăzuse Siyès, Napoleon a obținut ca în toate problemele decizia finală să-i aparțină lui. Pentru că a acceptat să renunțe la ideile sale, Siyès a fost recompensat cu președinția Senatului și o întinsă proprietate la țară - procedeu pe care Prim Consulul (ulterior Împărat) avea să-l utilizeze în repetate rânduri. Sufragiul universal și guvernul reprezentativ au fost asigurate doar în teorie. Puterea era în mâinile unui singur om, care - pentru a-și legitima poziția și politica - a recurs de mai multe ori la referendumuri naționale. Fraudele și neregulile de organizare a acestora au făcut ca acțiunile lui Napole-

on să fie validate pe baza votului unei proporții reale mai mici de 20% din populație!

Un alt procedeu intens utilizat a fost infiltrarea celor două corpuri legiuitoare (Tribunatul și Legislatura) cu oameni fideli șefului statului, în paralel cu diminuarea rolului jucat de aceste instituții. La acestea s-au adăugat și s-au perfecționat continuu: cumpărarea sprijinului politic prin decorații, titluri și proprietăți; consolidarea statului polițienesc (sistem diabolic condus de Fouché și bazat pe o vastă rețea de informatori, în toate mediile); oprirea până la desființare a presei independente; controlul riguros al programelor și instituțiilor de învățământ; o puternică propagandă oficială; sprijinirea religiei cu con-

diția ca „această religie să fie în mâinile guvernului” (ca iacobin, Napoleon era un fel de liber-cugetător, dar dădea bine să pară cucernic).

În cinci ani de la lovitură de stat, din idealurile Revoluției franceze nu rămăsese mare lucru și atitudinea lui Napoleon - care se considera un despot luminat - avea toate motivele să stârnească uimire și dezamăgire, deși, firește, el lupta pentru bunăstarea poporului său, pentru un sistem politic superior, modern, pentru afirmarea Franței în Europa etc. (Deși în domeniul militar nu e cazul să facem vreo comparație, trebuie remarcat că, urmare a politici externe napoleoniene, după „cele o sută de zile” teritoriul Franței devenise mai mic decât înainte de 1799...).

Dacă toate acestea ar fi urmat exclusiv unor jocuri de culise, ar fi mai ușor să spunem: omul a încercat, n-a ieșit cum a vrut, erau vremuri turburi, orice tranziție presupune sacrificii și băjbăielile sunt inevitabile. Numai că în 1789, ca și două secole mai târziu, pentru idealurile revoluționare cursele foarte mult sânge.

Păcat, păcat.

Ridicat pe valul unei revoluții, cel devenit între timp monarh absolut ajunge să întrebe retoric: „Cine a proclamat principiul că rebeliunea este o datorie? Cine a lingușit poporul, proclamându-i suveranitatea, pe care este incapabil să o exercite?”. Încă mai tranșant, el avea să afirme chiar că „o revoluție este una din cele mai mari rele care pot lovi omenirea” dar, din fericire, „Împăratul a vindecat rănila pe care Revoluția le-a provocat” (este vorba despre bine cunoscutul principiu conform căruia orice mișcare de stradă este legitimă până ajung eu la putere, după aceea devine anarhică și ilegală). Textul Constituției din 1799, născută și - în mare parte - scrisă de Bonaparte însuși, evita orice referință la Drepturile Omului, după numai un deceniu de la istorica lor proclamare!

Pe de altă parte, Consulatul n-a materializat schimbări prea mari față de Directorat. Paradoxal, în urma unei lovituri de stat, au fost păstrați în funcții foarte mulți demnitari. Mai mult, Consiliul de Stat și administrația locală copiau destule elemente din timpul Bourbonilor și, după ce Consulatul a devenit ereditar, Napoleon nu s-a sfiit să afirme că administrația monarhistă „a fost cea mai perfectă care a existat vreodată” și că - aici, vă rog, multă atenție - „dacă Louis XVI ar fi fost mai adaptabil, ar fi putut rămâne rege!”

Nu aveți impresia că toate acestea le-ați mai auzit o dată, petrecute și afirmate mult mai recent?

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

„Gâlceava” PDSR - PUNR - PRM - PSM

□ Ultimul episod (pentru noi) va continua (pentru ei)

Dosarul complet al certurilor continue dintre PDSR și aliații săi este, după cum puteți observa, extrem de voluminos. Ne-au fost necesare două numere de revistă și totuși n-am reușit să expunem, fie și succint, toată istoria de până acum a acestui concubinaj păgubos. De ce concubinaj și de ce păgubos? Răspunsul se află în rândurile care urmează. Lăsăm la latitudinea cititorilor noștri să decidă dacă o astfel de relație instalată în rândul

unor formațiuni care ne guvernează poate fi benefică. Oricum, prezentăm acum ultimul episod din Dosarul nostru, cu precizarea că acesta cuprinde, după cum se vede, retrospectiva ultimilor 3 ani. Indiferent de ceea ce se va întâmpla în 1996, noi nu vom mai reveni asupra subiectului cu pricina. Pentru că lucrurile vor continua în aceeași notă. Aceleași versuri, aceeași muzică. În rest, nu se va întâmpla nimic. Puneți pariu?

„Noi suntem foarte modești”

● 14 octombrie 1992 - Ilie Verdeț, președintele PSM, declară la ședința Comitetului Director al partidului: „PSM nu dorește cu orice preț să intre în noul guvern. Acest partid nu va condiționa eventuala sa participare de obținerea unor anumite fotolii guvernamentale”.

● 4 noiembrie 1992 - Nicolae Văcăroiu este însărcinat cu formarea noului guvern. Ilie Verdeț se bucură: „Salutăm pasul făcut”.

● 19 noiembrie 1992 - Printre cele 260 de voturi cu care obține învestitura noului cabinet, se numără și cele ale lui Corneliu Vadim Tudor, Adrian Păunescu, Tudor Mohora.

„Nu vom ezita să înlăturăm guvernul”

● 26 februarie 1993 - La conferința de presă PRM, Corneliu Vadim Tudor critică vehement programul de guvernare: „Este un program de dreapta, antipopular și antimuncitoresc. Dacă propunerile noastre nu vor fi luate în seamă, PRM nu va acorda sprijinul parlamentar și logistic actualului guvern și va propune schimbarea lui”.

● 30 martie 1993 - Se dezbate în Parlament Legea bugetului. La conferința de presă a PSM Tudor Mohora declară: „Deși are unele observații, PSM va vota proiectul pentru că nu există alternativă”.

● 21 octombrie 1992 - După runda de consultări a președintelui Iliescu cu delegațiile partidelor parlamentare, liderul PRM, C.V. Tudor, afirmă: „Noi suntem foarte modești. Orice ni s-ar da, am putea accepta, pentru că totul este important, chiar și Secretariatul de Stat pentru Handicapați”.

● 5 noiembrie 1993 - Nefiind de acord cu componența delegației care urma să negocieze cu FMI, Tudor Mohora declară: „Nu vom ezita să înlăturăm guvernul”.

● 8 noiembrie 1993 - Vicepreședintele PSM, Tudor Mohora, declară: „Guvernul nu are nevoie de acordul nostru pentru tratativele cu FMI”.

● 6 decembrie 1993 - PSM inițiază o mișcare simplă împotriva cabinetului Văcăroiu.

● 10 decembrie 1993 - PSM renunță la mișcarea simplă.

În ianuarie 1994 Tudor Mohora era pentru Adrian Păunescu „fratele Tudor”.

Tot atunci, cel mai greu senator din România era pentru Tudor Mohora „prietenu Adrian”. Acum, deși se privesc de la distanță, cei doi gâdilă aceeași coardă roșie a mandolinei guvernamentale.

„Armonizarea pozițiilor” cu „recalcitrării și neserioșii”

● 15 ianuarie 1994 - Plenara PSM. Nu putem să nu reamintim că la această plenară Tudor Mohora este pentru Adrian Păunescu „fratele Tudor”, iar Păunescu pentru Mohora este „prietenu Adrian”. Cât privește participarea la guvernare, „nu ne putem permite să fim părtași la o astfel de guvernare”.

● 18 ianuarie 1994 - Reuniune a conducătorilor PSM, PRM, PUNR și PDAR. Concluzia întâlnirii: „PDSR ne duce cu preșul, promițând ministere și alte posturi în executiv”. Cei prezenți au evocat posibilitatea introducerii unei mișcări simple sau chiar a unei mișcări de cenzură împotriva guvernului Văcăroiu.

● 20 ianuarie 1994 - În propriul său ziar, Vremea, Adrian Păunescu, prim-vicepreședinte al PSM, declară: „PSM nu va mai sprijini guvernul PDSR”.

● 20 ianuarie 1994 - În România Mare, C.V. T. acuză de spionaj în favoarea unei puteri străine, de legături cu CIA și Intelligence Service, pe Dan Mircea Popescu, prim-vicepreședinte al PDSR, și pe Adrian Năstase, președinte al aceluiași partid.

● 22 ianuarie 1994 - PSM și PRM declară că sunt de acord cu forma protocolului PDSR-PUNR, dar că doresc, de asemenea, să participe la guvernare.

● 24 ianuarie 1994 - Tudor Mohora declară că „s-a convenit ca PUNR să fie primul partid care să intre în guvern, iar

Așa comenta Adrian Năstase relația cu partidele aliate PDSR-ului. Și cum guvernarea continuă în aceeași formulă, îi lăsăm pe cititori să determine cât preț se poate pune pe vorbele actualei puteri.

până la 1 martie să intre și celelalte, în baza unui angajament scris”.

● 29 ianuarie 1994 - Tudor Mohora declară: „Suntem hotărâți să continuăm tratativele până la armonizarea pozițiilor”.

● 19 februarie 1994 - La ședința organizației PDSR București, Adrian Năstase declară: „Cu PRM nu se poate face coaliție pentru că sunt recalcitranti și neserioși. PSM nu e de acord cu coaliția, deoarece prezintă niște condiții și sunt în afara platformei-program a PDSR”.

De la „dărâmăm guvernul”, la „sprijinim necondiționat guvernul”

● 14 ianuarie 1995 - PSM aprobă protocolul cvadripartit. Adrian Păunescu declară: „PSM își va păstra identitatea și opiniile în raport cu PDSR”.

● 20 ianuarie 1995 - PDSR, PUNR, PRM și PSM semnează Protocolul cvadripartit.

● 6 martie 1995 - Deputatul Silviu Șomăcu (PSM) declară că „PSM va vota Legea de accelerare a privatizării numai dacă PDSR acceptă semnarea unui protocol adițional prin care PSM să intre la guvernare”.

● 7 aprilie 1995 - Comitetul Director al PRM hotărăște convocarea Adunării Extraordinare a parlamentarilor, primarilor și consilierilor acestui partid în prima decadă a lunii mai în scopul anulării Protocolului cvadripartit și retragerii sprijinului acordat guvernului.

● 10 aprilie 1995 - Adrian Păunescu declară: „Este posibilă o ruptură între PSM și PDSR, deoarece partidul de guvernământ încalcă prevederile Protocolului cvadripartit promovând legi și ordonanțe fără consultarea aliaților politici”.

● 10 aprilie 1995 - Deputatul PRM Florea Danciu declară: „Întrucât PDSR nu și-a respectat angajamentul asumat prin Protocol, PRM se consideră dezlegat de orice obligații și se declară împotriva PDSR”.

● 11 aprilie 1995 - Senatorul PRM Ion Mocioi declară la BBC: „Partidul nostru nu se mai consideră parte din arcul guvernamental, pentru că nu a primit nici un post în nici un minister”.

● 13 aprilie 1995 - După ședința Delegației Permanente a PDSR, Adrian Năstase anunță că PRM și PSM vor primi posturi în viitorul guvern.

● 14 aprilie 1995 - PSM dă un comunicat în care afirmă că nu dorește să participe la guvernare, deoarece propunerile formulate de PSM în Protocolul cvadripartit nu sunt luate în seamă și „nu dorește să facă parte dintr-un cabinet care aplică numai programul PDSR”.

● 4 mai 1995 - Deși anunșaseră că vor vota împotriva Ordonanței nr. 1, senatorii PSM și PRM votează pentru aprobarea actului guvernamental.

● 6 mai 1995 - Comitetul Director PRM declară că sprijină în continuare guvernul Văcăroiu. Tot azi, după finalizarea lucrărilor, PRM dă un comunicat în care cabinetul Văcăroiu este acuzat că nu este în stare să

relanseze economia și să asigure o creștere reală a nivelului de trai și cheamă guvernul și PDSR la „adoptarea unor măsuri excepționale pentru scoaterea țării din prăpastia crizei”. Adunarea Extraordinară anunțată, din 7 aprilie, nu se mai convoacă.

● 12 mai 1995 - Delegația Permanentă a PDSR hotărăște să acorde PSM posturi de secretari de stat în Ministerul Industriilor și Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

● iunie 1995 - (continuare și în iulie) - Corneliu Vadim Tudor declanșează o campanie extrem de violentă împotriva președintelui Ion Iliescu, pe care îl acuză, print-o scrisoare a unor inexistenți 300 de ofițeri, de trădare, de vânzarea țării și îl amenință cu

● 22 februarie 1994 - La întâlnirea cu staff-ul PDSR, președintele Iliescu cere ferm „încetarea oricărei colaborări cu liderul PRM, întrucât acesta aduce numai deservicii partidului și președinției”. Tot atunci, Iliescu îl caracteriza pe Adrian Păunescu drept „principalul promotor al restaurației comuniste”.

● 15 iunie 1994 - PDAR părăsește „Pentagonala”.

● 29 august 1994 - PSM declară că nu poate să accepte o înțelegere politică bazată exclusiv pe programul PDSR și că nu acceptă să participe la guvernare alături de PDSR și de PUNR.

● 6 noiembrie 1994 - PRM, prin vocea lui Corneliu Vadim Tudor, decide prelungirea sprijinului acordat guvernului Văcăroiu.

pedeapsa capitală. Relația PDSR - PRM continuă.

● 24 iulie 1995 - În ciuda afirmațiilor lui Ilie Verdeț, cum că relația cu PDSR poate deveni înoperantă, prim-vicepreședintele Adrian Păunescu declară că PSM sprijină necondiționat guvernul Văcăroiu.

**ROXANA STANCU ■
MARIAN GHÎTEANU ■**

S.O.S.

Chinologia românească în pericol

Un nou tip de mafie: ilegalități, arbitraje incorecte, bișniță cu câini

Inspirați de reportajele pe care TVR le-a realizat în nenumărate rânduri cu ocazia unor expoziții chinologice organizate în ultimii ani în România, ne-am gândit că cititorii noștri ar fi deosebit de interesați în a pătrunde în culisele acestei frumoase pasiuni: creșterea câinilor de rasă. Am plecat inițial de la premisa că în țara noastră există mulți iubitori de animale, dar și o tradiție în ceea ce privește chinologia.

Preț de câteva luni, reporterii noștri s-au ocupat de acest subiect. Acum, când munca lor se apropie de sfârșit, suntem în măsură să vă aducem la cunoștință o situație care contrastează flagrant cu nevinovatele imagini surprinse la TVR. Începând cu acest număr, vă propunem un interesant serial. Veți face așadar cunoștință cu haosul cvasito-tal care s-a instalat în chinologia românească, cu abuzuri și arbitraje incorecte, cu bișnița și traficul de câini de rasă și nu în ultimul rând cu persoane al căror nume se leagă de relele mai sus enumerate.

Activitățile legate de creșterea câinilor de rasă nu sunt nicăieri în lume lăsate de izbeliște. Peste tot există organisme bine structurate care supraveghează atent modul cum evoluează rasele, selecția câinilor fiind guvernată de reguli cât se poate de stricte. Astfel spus, chinologia este o activitate științifică, numai așa fiind posibilă stabilizarea caracteristicilor diferitelor rase. Din acest motiv există Federația Chinologică Internațională, (FCI) organism la care este afiliată și Asociația Chinologică din România.

● În perioada 30-31 mai a.c., la Bruxelles a avut loc ședința secției FCI Europa și adunarea generală a FCI. Aici s-a vorbit destul de mult și despre România. S-a vorbit de pildă despre invazia vestului Europei cu câini și certificate false din statele fostului lagăr socialist, cu precădere din țările fostei URSS. Numele țării noastre a fost și el asociat cu ilegalități în emiterea actelor pentru câini de rasă.

La ședința cu pricina, România, mai precis AChR, a fost reprezentată de președintele acestei organizații, Mihai Dragodan. Vom vedea pe parcursul serialului nostru cine este acest personaj și cât suflet pune el în activitățile pe care le desfășoară.

Cum și cine falsifică actele

● Findcă tot a venit vorba despre acte false, ilegale, să prezentăm un exemplu semnificativ. Certificatul din facsimil aparține unui exemplar din rasa PECHINEZ, pe numele său

PUSI. Figurează înregistrat în Cartea de Origine (COR) cu nr. 149/b.Pek.

Stupoare, însă. Răsfoind actele și oprindu-ne asupra provenienței acestui exemplar, găsim date interesante în legătură cu originea sa.

Mămica lui PUSI, spre exemplu, se numește GIGI și este înregistrată în COR sub fabulosul număr 750/b.Pek. Cu alte

Certificat de montă	
Rasa: PECHINEZ	Amplasat: ...
Vinește ca masculul cu numărul: TIN - TIN	
COR: 149/b.Pek	montat la data de: ...
PUSI	denumirea cu numele: ...
Proprietarul masculului va primi (sau a primit) pentru montă: ...	
Linia mamei: Diana Pek.	Dipa Pek.
GIGI	Cau - P1
COR 750/b.Pek	RECUNOSC

cuvinte, cifra sugerează cât se poate de clar că mămică păturală s-a născut după propria sa fiică, PUSI! Evenimentul, demn de Cartea Recordurilor, pare să fi scăpat „atenției” celor care au întocmit documentele. Ei n-au remăcat că numărul mamei (750) e mai mare decât numărul progeturii (149). Dacă un asemenea „act” ajunge în străinătate, însoțind un câine procurat din România, iese scandal. Și uite așa, numele țării noastre este pomenit prin adunările FCI. Și nu de bine.

● Să mai spunem că dna Ileana Ledunca, posesoară lui PUSI, deținea în 1991 funcția de președinte al Asociației Chinologice, filiala București. Ar fi ridicol să credem că nu știe să întocmească niște acte. Dar la fel de bine trebuie să

Situația chinologiei românești este jalnică.

● S-a ajuns la desființarea cluburilor de Ciobănesc German și Ciobănesc Românesc. Nu mai există Clubul câinilor utilitari și Ogar clubul Român.
● Conducerea AChR n-a comunicat nici până acum FCI-ului rezultatele expozițiilor CACIB de la Craiova și Oradea din anul 1992. Acest lucru a discreditat România pe plan internațional și i-a împiedicat pe participanții din țară și străinătate să intre în posesia titlurilor internaționale.
● Nu s-a reușit recunoașterea raselor Ciobănesc Românesc întrucât s-a tergiversat standardizarea lor.
● S-au anulat concursuri internaționale a căror pregătire era definitivată, iar invitațiile pentru participanții străini erau deja lansate. Nu s-au mai eliberat acte de mai bine de un an. Crescătorii cu tradiție și câinii de valoare, sunt privați astfel de documentele care le atestă calitatea

remarcăm faptul că, un câine cu acte, fie ele false, are șanse să se vândă mai bine decât un exemplar fără documente!

Revenind la persoana în cauză, semnalăm că domnia s face parte din anturajul președintelui AChR, Mihai Dragodan. În 1991, în urma unei expoziții organizate la București, dna Ledunca n-a putut justifica o pagubă de 200.000 lei. A fost sesizată poliția. Ancheta a rămas însă fără rezultat. Ulterior, dl Dragodan s-a lăudat de față cu martori că a salvat-o de la pușcărie pe doamna în cauză. În definitiv, în calitate de fost ștab la COMTIM e posibil să aibă ceva relații personal-jul nostru.

În paralel cu toate acestea înfloresc bișnița cu câini de mână a 2-a, de la ruși. Iar de această afacere nu sunt străini o serie de oameni care spun că se ocupă de chinologia românească. Vom reveni pe larg în numărul viitor. Vom prezenta nereguli care există în Cartea de Origine administrată în prezent de dl Mihai Dragodan, după bunul său plac.

RADU IOANID ■

Eșuată în urmă cu 27 de ani

Epava de la Costinești poate aduce turismului românesc bani gârlă

Armata folosește epava ca țintă în exercițiile militare

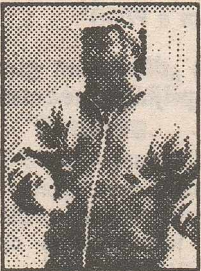
Reporterii revistei Flacăra l-au identificat pe omul care a fost martor la eșuarea, în urmă cu 27 de ani, a navei grecești „Evangelia”, în apropierea stațiunii Costinești. Este vorba de celebra epavă, emblema acestei stațiuni.

Dima Ștefan, de 65 de ani, pensionar, fost pescar de meserie, povestește ce a văzut într-o dimineață a lunii mai 1968: „Era într-o marți, pe la opt dimineața. Era o ceață s-o tai cu cuțitul și marea era «la oglindă», adică foarte calmă. Ieșisem cu barca la pește. Mai eram cu Panait Vasile, fostul președinte al CAP-ului.

Deodată am auzit cum venea nava, hodoronc-tronc, din pietroi în pietroi. I se auzeau motoarele. Nu vedeam nimic, era ceață. Apoi s-au oprit motoarele și s-a auzit clopotul la prova. În locul unde a eșuat «Evangelia» era o cărămidărie, a unui din Tulcea. Cei din cărămidărie fugiseră, când au auzit ce vine peste ei. Nava a

venit în viteză și a făcut praf cărămidăria. Pe urmă s-a ridicat ceața. I-am spus lui Panait să vedem ce s-a întâmplat cu echipajul. Mi-a zis că nu merge, că ăia sunt greci și el e comunist! Motoarele navei se opriseră. Era un

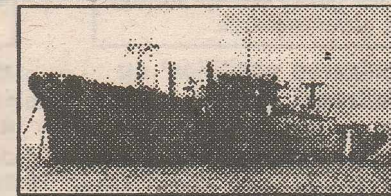
Dima Ștefan, martorul accidentului navei „Evangelia”

echipaj din 36 de greci.

La trei zile după-ai, a venit patronul, a luat echipajul și a abandonat nava. El și-a luat banii din asigurarea navei și nu l-a mai interesat nimic. Pe urmă au început NAVROM-ul, grănicerii, vedetele rapide să care toată aparatul de pe navă. Când ne-am dus și noi pescarii, n-am mai găsit nimic!

«Evangelia» era un cargou cu un deplasament de 100.000 de tone, cu o lungime de 140 de metri și o înălțime de 17 metri. Are tabla groasă de 2 cm, și coastele navei - scheletul - sunt groase cât un stejar matur. Nava avea deja 40 de ani vechime în momentul eșuării și era de producție americană. Coastele navei mai rezistă încă o sută de ani de-acum încolo! Epava se află la circa

100 de metri de mal. Adâncimea apei la prova navei este de un metru, iar la pupa de 4 metri. Pentru cine nu știe, prova este partea din față a navei, iar pupa - partea din spate».

Di Dima Ștefan e convins că epava poate fi exploatată în scop turistic: „Eu aș face un funicular, cu 3-4 cabluri, între epavă și mal, și aș face pe navă niște baruri de noapte și un hotel de lux, de s-ar duce vestea. Dar vād că nu face nimeni nimic până acum! Din contră, armata folosește epava ca țintă în manevrele militare și epava are deja două găuri, una la prova și alta la mijlocul navei, în sala motoarelor».

De la dl Ioan Nasta, directorul stațiunii Costinești, am aflat că se intenționează tăierea epavei. Și dl Nasta s-a gândit s-o exploateze turistic, dar nu are suficienți bani. Domnia-sa ne-a spus că e necesar un dig, o șalupă pentru transportul turiștilor la epavă și un generator de energie electrică pentru dotările de pe navă.

Până una-alta epava de la Costinești se degradează de la un an la altul și turismul românesc pierde - pentru a câta oară?! - posibilitatea de a face bani gârlă. Domnilor de la Ministerul Turismului, ați auzit de epava de la Costinești?

DAN GHEORGHE ■

R.A.T.B. e gata să explodeze

Una din puținele regii autonome în care nu s-au declanșat până acum greve sau alte forme de luptă sindicală dure este Regia Autonomă de Transport București. Dacă la METROREX activitatea a fost întreruptă de câteva ori, transporturile publice de suprafață nu au fost paralizate niciodată. Metroul, oricum, nu asigură decât 20% din transportul de călători din Capitală.

În ultima vreme, situația lucrătorilor R.A.T.B. s-a înrăutățit constant. Norma lunară a unui șofer este de 180 de ore. Datorită faptului că în momentul de față nu mai sunt utilizabile decât 850 de autobuze (mai puțin de jumătate față de 1989), șoferii nu pot îndeplini acest barem. Autobuzele în funcțiune nu au condițiile adecvate unei munci grele. Pe timp de vară, în cabina șoferului temperatura ajunge chiar până la 51 grade Celsius. Negocierile salariale merg prost. Conform Ordonanței Guvernamentale nr. 1, salariile negociate nu pot urca peste 14% față de anul precedent.

Sindicatele Libertatea și Solidaritatea, cele mai puternice din R.A.T.B., cer mărirea salariilor cu 20%, precum și rambursarea unor prime neacordate. 955 de șoferi din cei 2000 sunt retribuiți sub pragul minim de salarizare. Alți câțiva, nu se știe cum, câștigă peste un milion lunar. Așa și-au explicat redactorii noștri răsetele și huiduielile șoferilor sindicaliști când li s-a comunicat că salariul mediu pe regie este de 349.000 de lei. Aceiași sindicaliști au hotărât ca în cazul în care nu li se vor îmbunătăți condițiile de lucru și salariile să intre în grevă.

Deoarece legea interzice o grevă care constată o ordonanță guvernamentală, șoferii sunt gata să recurgă la greva spontană. În acest caz, 80% din transporturile publice bucureștene vor fi blocate. Lucrătorii metroului, asaltați de un număr de călători de cinci ori mai mare, își vor înceta, probabil, și ei activitatea. Astfel, economia națională ar suferi pierderi de mai multe miliarde de lei zilnic.

LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Ioan Nasta, directorul stațiunii Costinești

MIRCEA COȘEA (președintele CCSRE):

„FPS-UL E PATRONUL ABSOLUT AL ROMÂNIEI”

Noi nu promitem că vom fi egali

- Este adevărat că s-a terminat reforma?

- Nu era vorba despre reformă, ci despre tranziție. Aceasta este o perioadă care face „podul” de la vechea la noua structură și se va încheia când vom avea principalele elemente ale economiei de piață. Nu e cazul să discutăm despre încheierea tranziției până când sectorul particular nu va deveni preponderent.

- Deci reforma este altceva decât tranziția?

- Reforma este un ansamblu de politici menite să ducă la ansamblul transformărilor. Tranziția, după părerea mea personală, se poate încheia înaintea reformei - reforma e mai amplă, mai profundă și vizează scoaterea țării din provincializarea pe care i-a impus-o comunismul.

- Unul din elementele-cheie ale reformei este restructurarea industrială. În ce stadiu se află aceasta?

- Câte întreprinderi s-au restructurat - nu știu, și asta o spun cu o anumită mândrie, pentru că am renunțat la centralism și ne bucurăm faptul că nu știm ce face o întreprindere sau alta. Privind însă macroeconomic, după o restructurare sălbatică - care a însemnat șomaj, dispariția unor întreprinderi - Consiliul nostru elaborează strategii până la nivel de produs, care sunt discutate în Comitetul Interministerial. În paralel, Agenția de Restructurare supraveghează întreprinderile cu mari probleme - avem 300 de societăți gigant, cu 20 000-40 000 salariați, și pentru fiecare va trebui să găsim o soluție. Dovada restructurării este reducerea stocurilor - deși nu spectaculoasă - și creșterea extraordinară de dinamică a exporturilor, cu 25%. Dar este un proces în desfășurare, mai complicat decât privatizarea, care ridică probleme foarte mari și este cel mai costisitor proces al reformei.

- Intenția declarată de reegalizare a șanselor, prin Legea de accelerare a privatizării, nu e doar o amânare - discrepanțele nu se vor crea oricum?

- E o chestiune de abordare filosofică - și întrebarea este justificată. Noi nu promitem o bogăție egală, nu promitem că vom fi egali. E adevărat că a existat deja o șansă egală, de aceea Legea privatizării nu trebuie modificată, legea actuală e doar o actualizare. De ce? - pentru că momentul inițial a fost degradat profund prin felul în care au fost emise certificatele. Nu s-a respectat legea: ele trebuiau să fie emise de către FPP-uri, să aibă valoare nominală și să fie nominalizate. Ne-am trezit că, în momentul începerii marii privatizări, o mare parte din populație nu mai avea cu ce s-o începă! Am vrut să le redăm această posibilitate și, în

același timp, să actualizăm valoarea certificatelor prin cuponul nominativ. Din păcate, la noi orice act de pri-

Mircea Dumitru Coșea s-a născut pe 9 iunie 1942 la Ploiești. A absolvit Academia de Studii Economice (1965) și un curs postuniversitar la Napoli. Doctor în economie și profesor la ASE, a lucrat ca funcționar internațional la Geneva, secretar de stat - șeful Comisiei Naționale pentru Prognoză și, din septembrie 1993, este ministru de stat, președinte al Consiliului pentru Coordonare, Strategie și Reformă Economică.

Fotografie de PETRE COJOCARIU

vatizare este suspiciat, orice cetățean care încearcă să facă ceva e bănuțat că nu e cinstit.

MEBO e un fel de cooperativizare

- Pe de altă parte, noua lege - fie ea bine intenționată - a acționat retroactiv asupra unui proces declarat ca liber, după legile pieței. Nu e un precedent periculos? Dacă mâine un alt guvern o să vrea iar să egalizeze șansele și o să inventeze acțiuni nominative?

- Eu sper că până la venirea altui guvern privatizarea să fie făcută! Dv. invocați un principiu: retroactivitatea. Este un lucru care ne-a preocupat foarte mult și nu l-am acceptat cu ușurință. Dar am socotit că privatizarea trebuie corectată din mers, cu orice risc. Nu e o practică inedită: în Republica Cehă, prezentată drept campioană a privatizării, legea s-a modificat de zece ori. Este un proces pe care nu-l cunoaștem și n-avem de unde să-l luăm ca model. Pe noi ne „învață” cum să privatizăm țări în care s-au privatizat două-trei întreprinderi într-un deceniu, în condiții de piață perfectă. Este deci o noutate, ceea ce

economică din România să nu uzeze prea mult de asemenea criterii...

- Mai e un amănunt: ce se întâmplă dacă în CSJ se confirmă invalidarea HG 500?

- Sunt convins că e imposibil. Felul cum a fost pusă problema la TMB e total greșit: un caz a fost transformat în regulă și nu s-a ținut cont de legislația contabilă. Dacă totuși, prin absurd, se va ajunge acolo, probabil că va trebui revăzut foarte, foarte mult. Dar pot să vă promit că la privatizare n-am să renunț. Chiar dacă facem din ea o legendă a Meșterului Manole, până la urmă tot trebuie să zidim pe cineva în ea înăuntru, pentru că - fără privatizare - România nu are nici o șansă.

- Ați afirmat odată că „FPS-ul plutește într-o enigmă kafkiană, căci justifică existența câtă vreme mai are ce privatiza”. În general, nu sunt prea multe organisme implimate?

- Ba da, ba da, și este un lucru care ne-a adus mari întârzieri și pagube. Trebuia un sistem mult mai simplu, conform principiului managerial „o singură ușă de intrare” - când sunt mai multe, sunt și mai multe uși de ieșire, adică de scăpare.

- Înțeleg că vă referiți nu numai la multitudinea instituțiilor, ci și a metodelor.

- Eu m-am pronunțat public împotriva metodei MEBO, care s-ar putea potrivi în economia Angliei, dar nu la noi, unde e mai degrabă o socializare, o cooperativizare pe banii statului. FPS-ul, ca patron absolut al României, care face economia națională,

ar trebui să fie de o competență și o operativitate superlative - oamenii de acolo să fie de un profesionalism și de o onestitate perfectă, pentru că ei decid soarta economiei. Sunt cazuri de privatizare pe care noi le aflăm din presă! Rolul care i s-a acordat FPS-ului, după părerea mea, depășește posibilitățile sale.

FPS-ul este un stat în stat

- Die ministru, dacă dv. spuneți asta, de cine depinde privatizarea și reforma în România?

- Tocmai pentru a putea interveni Guvernul, a fost necesară noua lege, care stabilește relațiile între executiv și FPS. Noi n-am avut nici un mijloc, dar nici un mijloc pentru a impune un punct de vedere. În Consiliul de Administrație al FPS nu sunt decât 5 membri din partea guvernului - o prezență simbolică. De altfel, FPS-ul acționează cu hotărâri care nu sunt trecute prin CA, ci sunt luate prin ordonanțe ale președintelui. Teoretic, FPS-ul e subordonat Parlamentului, unde - o dată pe an - prezintă un raport de zece pagini, fără obligația de a-și prezenta bugetul! Practic este un stat în stat.

- Cum a ajuns așa?

- Prin climatul politic care exista când a fost creat, datorită contradicțiilor dintre guvern și conducerea parlamentului de atunci. A fost scos de sub controlul executivului de teamă să nu fie utilizat în scopuri nedorite. În nici o țară din lume un organism similar nu e în subordinea parlamentului.

- În plus, o instituție care trebuie să fie strict tehnică este condusă de un om politic - nu contează și asta?

- Nu știu dacă asta are importanță, dar există un principiu pe care nu reușim să-l aplicăm: sunt funcții incompatibile una cu alta. În fruntea FPS-ului ar trebui să fie o persoană fără alte funcții în executiv sau legislativ.

- Ați studiat programele economice ale partidelor, există alternative viabile?

- Am studiat tot ce s-a putut în legătură cu privatizarea. Din păcate, am găsit mai degrabă critici decât alternative. Am avut însă și un caz pe care îl semnez cu plăcere, cel al PAC, cu care am negociat, am ajuns la un consens tehnic, dar alternativa lor venise prea târziu, legea trecuse deja prin Senat. Dar guvernul a hotărât că varianta PAC-ului se va putea aplica întreprinderilor din al doilea val de privatizare. Responsabilitatea e atât de mare încât ne-ar face plăcere s-o împărțim și cu alții...

TUDOR CĂLIN ZAROJANU

Unele partide ne amenință cu Canalul

- Die ministru, vă propun să încheiem întorcându-ne la Mircea Coșea: ce veți face peste doi ani?

- N-am nici o idee. Am un post de profesor și am predat tot timpul, deci am unde să mă întorc. Altceva nu știu - dacă mi se va mai propune ceva sau dacă voi fi nevoit să emigrez... Noi trăim aici într-o mare tensiune și chiar sub o anumită angoasă, pentru că amenințările sunt frecvente. Unele partide vorbesc despre înființarea unui nou Canal, ca să ne ducă pe noi acolo când plecăm de aici... Deci nu știu ce mă așteaptă, dar sunt destul de optimist. Nu cred că o să mor de foame.

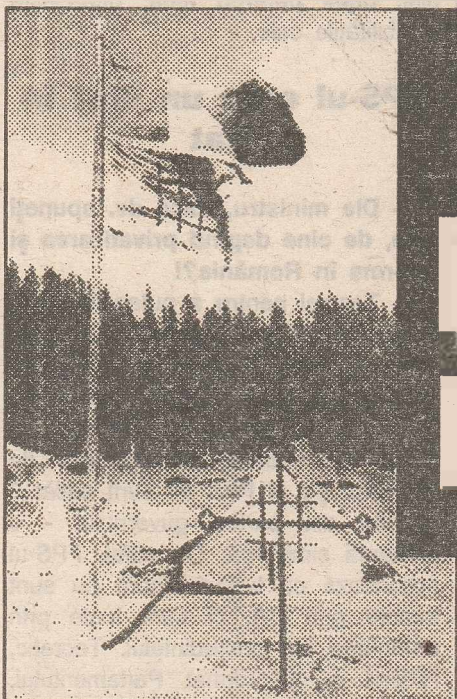
- Ce regretați cel mai mult?

- Ei, regret în primul rând că nu am cu 20 de ani mai puțin și - în mod contradictoriu - regret că nu am cu 20 ani mai mult, ca să văd cum se termină cu reforma.

Bizar sau nu, tocmai când România are probleme legate de drepturile omului și ale minorităților, pe la Consiliul Europei, când poartă tratativele ultimei șanse în vederea încheierii tratatului cu Ungaria, evenimente care numai bine nu fac integrării noastre în structurile europene s-au intensificat. Iată că, pe lângă înmulțirea clasicele declarații isterico-belicoase ale unor politicieni, a reapărut pe scenă și Mișcarea Legionară. Nu știm dacă a fost scoasă de la naftalină de niște grupări interesate să

distragă atenția opiniei publice de la adevăratele probleme ale țării. Oricum, inventarea unei ideologii naționalist-șovine poate transforma PRM, PSM sau PUNR în formațiuni mult mai acceptabile, moderate în comparație cu asemenea mișcare. O primă acțiune a legionarilor ieșiți în față a fost organizarea unei tabere, la Padina, sub deviza „În cuib fă-ți toată școala!” Redactorii ai revistei noastre s-au deplasat la fața locului ca să vadă exact despre ce e vorba.

Fotografii de ELENA GHERA

Alăturarea forțată a drapelului național și a steagului legionar.

Printre legionari, la Padina

(cuiburile „Horia Sima” din București, „Mota Marin” din Sibiu și „Căpitanul” din Chișinău), că în București cuibul Horia Sima are opt membri și câteva zeci de simpatizanți. Am mai aflat de la alții că în fiecare seară se țin ședințe de cuib, unde se împart sancțiuni celor care ascultă alte cântece decât cele legionare sau nu respectă programul destul de strict al stabilimentului.

Totuși, pe la cârciuma campingului umblau zvonuri că pensionarii taberei vin pe șest să tragă o bere sau o votcă mică. După ce termină cu amănuntele organizatorice, domnul Mihai Anton devine confuz. La întrebarea noastră dacă sunt antidemocrați, zice „Doamne, ferește!”. Apoi, luat de val, ne spune cum se va dezvolta legiunea:

„Noi nu ne gândim la politică, la putere. Noi suntem un cuib, Horia Sima. Mai întâi trebuie să ne construim ca oameni și, eventual, se vor construi alte cuiburi, alte cuiburi, până o să ajungă țara toată plină de cuiburi și atunci cred că va fi o țară efectiv legionară și va participa efectiv la alegeri sub forma unui partid. Totul Pentru Țară sau știu eu ce denumire și atunci vor fi toți legionari și va fi România stat național legionar, cum a fost România în 1940, 6 septembrie”.

Orice om care știe cât de cât istorie cunoaște că scurta existență din 1940 a statului național legionar a fost dominată de totalitarism, că partidele politice nu aveau dreptul

Bătrânii legionari dau sfaturi de viață camarazilor mai tineri.

Camaradul Anton: „Avem gloanțe pentru trădători”

Mihai Anton pare un om blând. Este înalt, brunet, cu mustăcioară și, când am vorbit cu el, era îmbrăcat cu un sort de blugi. Mai întâi ne-a explicat câteva amănunte organizatorice: că în tabără sunt 14 tineri proveniți din cele trei cuiburi legionare cu firmă

Camarazii în biserică. În stânga se află Mihai Anton.

să activeze și tot în această perioadă legionarii s-au răfuit într-un mod cât se poate de sângeros cu adversarii politici. Putem spune doar că foști miniștri și fruntași ai PNL și PNT au fost împușcați fără nici un fel de proces. Tot domnul Mihai Anton ne spune că nu e de acord cu asasinările ca luptă politică, dar când îi pomenim de asasinarea în 1936 a scizionistului Mișcării Legionare Mihai Stelescu, tăiat în bucăți cu topoarele de o echipă a morții, nu mai pare un om blând și ne zice: „Trădarea se plătește. Mi se pare normal acest lucru. Și cântecul spune: avem gloanțe pentru trădători”. Apoi ne explică, fapt nedovedit istoric, că Stelescu ar fi încercat să-l otrăvească pe Codreanu. Cert este că Stelescu începuse o campanie de presă împotriva lui Codreanu, acuzându-l că a pervertit tineretul.

Conspirația tăcerii

După ce am terminat de vorbit cu domnul Mihai Anton, am rămas în așteptarea domnului Suru. Șerban Suru n-a apărut prea curând, în schimb, dintr-o mașină, au debarcat cinci bătrâni care au început să cânte ceva mai dogit decât casetofonul: „Garda și Căpitanul”. Cum au ajuns în tabără, au ridicat mâinile, strigând „Trăiască Garda și Căpitanul!”. Aflăm că sunt veterani legionari veniți tocmai de la Constanța. Două fete, basarabence, pun în cinstea bătrânilor, într-un ceaun, niște tocăniță cu carne și o încălzesc.

Odată reînforși în tabără, atmosfera se schimbă: apăruse șeful, domnul Șerban Suru. Încercăm să stăm de vorbă mai întâi cu bătrânii. Dintre toți, doar unul a acceptat, ceilalți spunându-ne ba că sunt oboșiți, ba unul că n-a fost legionar, iar un al patrulea că este surd, cu toate că ni s-a părut că îl vedem răsând de un banc spus la câțiva metri distanță de el.

Cel care a acceptat să vorbească cu noi, Gheorghe Tache, a fost deosebit de sincer și a spus lucruri interesante. Este aromân colonizat în Cadrilater în perioada interbelică. Atunci conducătorii PNT, PNL, ca și puterea economică se aflau în mâna bulgarilor. Mulți aromâni au aderat la mișcarea legionară pentru că, minoritari fiind, erau naționaliști. Dialogul cu domnul Tache a fost deosebit de agreabil și am abordat teme istorice asupra cărora revista noastră poate reveni.

Șerban Suru, în schimb, a refuzat orice discuție. Și-a motivat decizia prin niște acuze nedrepte la adresa revistei noastre. Probabil pentru că noi am încercat să fim obiectivi și atât.

Broșuri de la Tiraspol!

În fiecare seară, legionarii din tabără își trimit câte doi, trei reprezentanți la slujba ce se desfășoară la Schitul Peștera. Pentru ocazii din acestea, „camarazii” se drapează în cămăși verzi, groase, peste care își pun diagonale din piele. Elena Ghera, fotoreporterul nostru, nu a vrut să-i rateze îmbrăcați în mare ținută, așa că am fost și noi la biserică, aproape de miezul nopții. Acolo, în primul rând, stăteau

foarte țepeni domnul Mihai Anton împreună cu un camarad și o fată din tabără.

Opereta poate deveni tragedie

Colegul Lucian Mătăchescu de Ziua ne-a relatat că în timp ce ascultată o înregistrare cu un disc al lui Codreanu, și-a aprins o țigară. Imediat, o fată din tabără l-a luat la pentru că fumează în timp ce vorbesc Căpitanul. Tot acolo, am vorbindu-se mult despre credința neîntărită în înțelepciunea Căpitanului. Repetarea obsesivă a cântecelor legionare ne face să ne gândim la procedeu pe care redactorii noștri l-au aflat când au făcut o anchetă de la secta Moon. Adepții pastorului coreean erau fanatizați prin repetarea obsesivă a unor cântece și rugămintea ce-l proslăveau pe conducătorul lor. Toate aceste fapte, cât și altele ne fac să ne gândim că o parte din tinerii la Padina pot fi ușor pervertiți. Dacă este așa, ceea ce ni s-a

La sfârșitul slujbei, atenția noastră a fost atrasă de un băiat care vindea lumânări, icoane și niște broșuri. Legionarii i se adresau cu „rade”. Am cumpărat și noi două. Una dintre broșuri face praf mușcătura rock, pe care o caracterizează o totalitate drept satanică, iar cealaltă ar vrea să torpileze „iudeo-măria”. Spre surpriza noastră, ne-am uitat mai bine pe spațiile copertelor, am văzut că acestea tocmai din... „Țara lui Măracuță Smirnov”. Descifrând inscripția, am văzut că, ne-am dat seama că au tipărit într-un tiraj de 15.000 exemplare, în Transnistria, Tiraspol. Cum căile Domnului sunt nebănuite, cine știe care o fi legătura dintre ortodoxia românească și legionarii și vestita „Republică Transnistreană”.

**SATANISMUL
ÎN MUZICA
ROCK**

Заказ 114/850, тираж 15000. Изд-во „Университет”, 277004, ул. Стефан чел Маре 180. Тираспольская фабрика offsetной печати. 278000, ул. 25 Октября 99.

o operetă poate deveni o tragedie în cazul acesta vor acționa la ordine și se gândi la consecințele faptelor.

**TOMA ROMAN
LUCI ȘTEFANOVI**

Operațiunea „Spargerea mafiei țigănești”

Cine sunt protagoniștii și ce fac ei

În cele ce urmează, vom încerca să deslușim mecanismele unui nou gen de infracțiune. În lumea interlopă aceasta poartă un nume...

fotbalistic: MARADONA. Modul de săvârșire? Acostarea, intimidarea, escrocarea și depozitarea de valută a unor cetățeni străini ce tranzitează România.

● În urma numeroaselor sesizări primite, Poliția a regătit minuios o acțiune de anvergură: „Spargerea mafiei țigănești”. Operațiunea s-a declanșat în data de 12 mai a.c. Au fost percheziționate zeci de domiciliile ale romilor negustori și au fost arestați câțiva ameni de afaceri din rândul acestei etnii ● Revista noastră vă oferă câteva date interesante despre aceștia din urmă.

GHEORGHE CONSTANTINESCU, zis GICĂ BOIERU (sau GICĂ BOGATU)

A fost arestat pe 13 mai pentru tâlhărie și evaziune fiscală, în urma denunțurilor făcute de patronii GHEORGHE BĂDESCU și NICOLAE TĂNASE. Aceștia afirmă că GICĂ BOGATU, sub amenințare, i-a depozitat de bani și bunuri în valoare de peste 2 miliarde lei. GICĂ BOIERU susține că în toamna anului trecut TĂNASE i-a cerut un împrumut pentru a plăti taxele vamale aferente unui transport a șase containere încărcate cu cutii de ness. BOIERU i-ar fi plătit prin spozii de plată suma de 325 de milioane lei, cerându-i schimb lui TĂNASE, ca garanție, diferite obiecte. Pentru suma nu i-a fost suficientă, TĂNASE a întocmit o dispoziție de plată în valoare de 403 milioane lei, fără știrea lui BOIERU. Mai târziu vama a constatat că actul a fost emis fără a avea acoperire în bancă. TĂNASE a afirmat că a emis documentul la amenințarea lui BOIERU. Totuși, pentru a-l ajuta pe TĂNASE, care era înglodat în datorii, BOIERU a preluat două camioane TIR, iar suma obținută urma vinderii încărcăturii (190 de milioane lei) a mis-o prin șofer lui TĂNASE. Acesta însă susține că nu văzută nici un ban. GHEORGHE BĂDESCU declară în declarație că BOIERU i-ar fi luat prin amenințare 4 autoturisme și 100 tone aluminiu. BOIERU afirmă însă că BĂDESCU i-a cerut sprijin să vândă aluminiu, care de fapt a dovedit a fi zinc.

● GHEORGHE CONSTANTINESCU (GICĂ BOIERU) este patronul S.C. ATLANTIC din București, administrator al restaurantului INTERNAȚIONAL din Neptun, posesorul a 11 vile aflate în comuna SNAGOV și a 98 de hectare de mp, teren aflat în comuna CHITILA. Aici și-a amenajat un depozit uriaș. Deține de asemenea mai multe apartamente în București.

GHEORGHE STOICA, zis GIGI URSARU

A fost arestat pe 13 mai pentru tâlhărie și evaziune fiscală. Este acuzat că i-ar fi obligat pe patronii unor firme bucureștene să îi dea înscrisuri, în care aceștia declarau că îi sunt datori cu bani. Sub amenințare, patronii semnau fișele respective, în care precizau că au împrumutat sute de milioane de lei de la URSARU, bani pe care se obligau să-i restituie la un anumit termen. Pentru recuperarea anilor erau folosiți frații FLORIN și SOTIRACHE GOSTIAN.

● SPOITORU este din 1989 patronul discotecii CAFE-NEAUA VECHĂ. În luna septembrie 1992, el a fost implicat într-un scandal iscat în fața discotecii VOX MARIS, în urma căruia un polițist a fost grav rănit cu o sabie ninja.

În urma deciziei Tribunalului București, din data de 6 iulie a.c., GIGI URSARU a fost pus în libertate sub control judiciar. Nu are voie să părăsească Bucureștiul până la finalizarea cercetărilor. Fiul lui GIGI URSARU, ION STOICA, rămâne însă în arest. Este acuzat de ultraj contra bunelor moravuri. ION STOICA a fost implicat într-o bătaie între țigani în barul GIANI, pe 30 decembrie 1993.

Din 1993 și până la reținerea lui de către poliție (n.r. - 25 mai a.c.), ION STOICA s-a ascuns la diferiți prieteni din cartierul Ferentari.

În incident, polițistul rănit, NELU FLOREA, l-a împușcat pe SPOITORU, care a fost transportat la spital și operat de urgență. Împotriva lui ION TITIȘOR s-a emis atunci mandat de arestare pentru tentativă de omor. După începerea procesului, în baza certificatului medical, în care se preciza că ION

ION TITIȘOR, zis FANE SPOITORU. Născut pe 5 iunie 1959, tată a trei copii, este cel despre care generalul COSTICĂ VOICU, locțiitorul comandantului Inspectoratului General al Poliției, spune că are figură tipică de mafiot.

TITIȘOR nu suportă regimul detenției, instanța Tribunalului București a suspendat pentru o perioadă de un an judecarea dosarului. Pe 25 mai a.c., procesul a fost reluat. ION TITIȘOR a fost condamnat pe 5 februarie 1988 la 14 ani închisoare pentru tâlhărie. Judecătorul BOGDAN TUDORAN a fost președintele completului de atunci și este și președintele instanței unde se judecă acum dosarul deschis pentru tentativă de omor.

Pe data de 8 februarie 1990, ION TITIȘOR a fost pus în libertate sub control judiciar.

CONSTANTIN CONSTANTIN

Născut în anul 1958. A fost ospătar în mai multe restaurante bucureștene. Din 1992 este patronul barului SEXY-Club și asociat la discoteca din comuna GURBĂNEȘTI - SNAGOV.

El a fost arestat pe 15 iulie a.c. pentru evaziune fiscală și contrabandă, dar din lipsă de probe Parchetul Curții de Apel București a dispus, pe 18 iulie, punerea lui în libertate. CONSTANTIN CONSTANTIN a fost învinuit în 1992 de luare de mită. Pe 26 iunie a.c., el a fost reținut de Direcția Cercetări Penale I.G.P. pentru proxenetism, tâlhărie, lipsire de libertate în mod ilegal și nerespectarea regimului armelor și munițiilor. Parchetul Curții de Apel București a reținut din aceste infracțiuni doar pe cea de

lipsire de libertate în mod ilegal.

Parchetul Militar al Curții Militare de Apel a emis, pe 13 iulie, mandat de arestare pentru CONSTANTIN CONSTANTIN sub acuzația de nerespectare a regimului armelor și munițiilor. A doua zi, adjunctul șefului secției Parchetelor Militare, general maior SAMOILĂ JOARZĂ, a înfirmat acest mandat, motivând că nu sunt suficiente probe la dosarul în care era învinuit și un polițist din cadrul Serviciului Arme

În urma declanșării acțiunii „spargerea mafiei țigănești”, SPOITORU a fost ridicat de poliție dintr-o casă din județul Vrancea. Pe 20 mai, Parchetul Curții de Apel București a emis mandat de arestare pentru ION TITIȘOR sub acuzația de complicitate la infracțiunea de tâlhărie. În luna august 1994, inculpatul împreună cu alte persoane, prin amenințări, l-ar fi depozitat pe NICOLAE TĂNASE de bunuri în valoare de 1 miliard 700 milioane de lei. De asemenea, în decembrie 1994, i-ar fi cerut prin același procedeu 45 milioane de lei lui DAN SMĂRÂNDESCU, pe care SPOITORU susține că nu-l cunoaște.

și Muniții, cel care i-a eliberat lui CONSTANTIN CONSTANTIN permisul de portarmă pentru un pistol cu gaze. Menționăm că, la prima reținere, pe 26 iunie a.c., s-a găsit asupra patronului SEXY-Club un pistol BERETTA. Nemulțumită parcă de înfrimarea mandatului, Direcția Cercetări Penale emite o ordonanță de reținere pentru CONSTANTIN sub acuzațiile de evaziune fiscală și contrabandă și cere Parchetului Tribunalului București mandat de arestare pentru aceste infracțiuni.

Parchetul Curții de Apel București, care a preluat dosarul, nu a mai prelungit mandatul emis pe o perioadă de 5 zile, iar din lipsă de probe dispune punerea lui CONSTANTIN în libertate.

Punctul de plecare al cercetării penale declanșate împotriva lui CONSTANTIN a fost reclamația GETEI CĂLIN, cunoscută sub numele de LORI în rândul dansatoarelor de la SEXY-Club. Aceasta afirmă că a fost constrânsă la practicarea de relații sexuale cu diverși bărbați, de către patronul clubului. După LORI, alte 11 dansatoare au reclamat faptul că erau obligate de CONSTANTIN să întrețină relații sexuale cu diverși clienți, ele primind sume variind între 100 și 1000 de dolari. Din toate cazurile prezentate, dosarul lui CONSTANTIN este cel mai voluminos, el conținând aproximativ 350 de pagini.

TEO CĂLINESCU ■

Pentru prima oară în România

Alba - neagra a fost legalizată

□ Cu sprijinul Ministerului de Interne

În Costinești, se joacă alba - neagra în mod absolut legal. Dar nu autoritățile locale au legalizat acest joc, ci administrația centrală, mai precis Ministerul de Interne. Informația o avem de la Poliția stațiunii Costinești. Unul dintre subofițerii de acolo, care a dorit să-și păstreze anonimatul, ne-a declarat: „Alba - neagra este o proble-

mă veche, dar acum au aprobare de la Ministerul de Interne. Aprobare pentru practicarea jocurilor de noroc. Ei au autorizație, dar dacă ne fac probleme, noi intervenim prompt! Oricine are autorizație de funcționare în stațiune vine mai întâi pe la noi și se aprobă dacă corespunde”.

N-am putut afla dacă autorizațiile

sunt provizorii sau definitive. Am încercat să aflăm mai multe de la băieții colorați care practică alba - neagra în bazarul stațiunii Costinești, nu departe de sediul poliției. Unul dintre „privatizații” acestui joc, când a auzit că suntem de la presă, a vrut să încheie un contract de publicitate cu noi: FLACĂRA să-i facă publicitate, contra

cost, bineînțeles! Refuzul nostru l-a dezamăgit profund pe rotofei. Am încercat să continuăm conversația, cerându-i să-i vedem autorizația, așa, din curiozitate jurnalistică. Interlocutorul ne-a replicat scurt: „Nu e voie!”

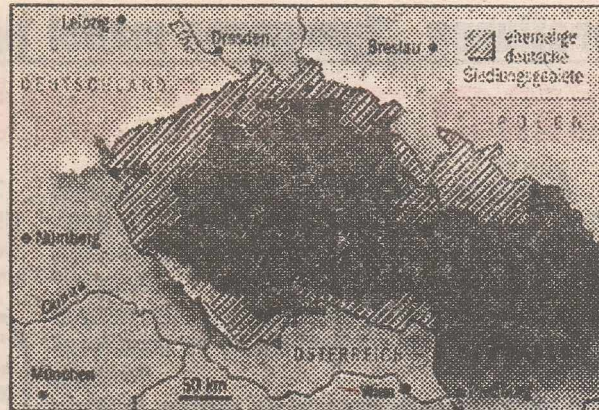
Locul era plin de tipi colorați, cu fețe periculoase - „bodyguardii” celor care practică în mod autorizat alba - neagra. A trebuit să plecăm, pentru că devenisem „persona non grata” în zonă și de aceea n-am putut face poze celor care „muncesc”!

DAN GHEORGHE ■

Acum 50 de ani - o crimă cu mână prelungită:

3 milioane de germani aruncați dincolo de granițele Cehoslovaciei

□ ... Și din nou despre omenia păguboasă a românului

Etnicii germani au ocupat până în 1945 zonele de graniță cu Polonia, Germania și Austria

Între 1945 și 1947 a fost expulzată din Cehoslovacia aproape întreaga populație de etnie germană

În timpul ultimei conflagrații mondiale, la ora când ura împotriva nemților atingea niveluri paroxistice, prin cabinetele politice și militare ale cobeligeranților s-a vânturat ideea desființării statului german. S-a vorbit chiar, despre fărâmițarea teritoriului și îngrădirea drastică a potențialului economic. Mă rog, multe spune omul la mână. Noroc că apusenii, odată victorioși, și-au înghițit resentimentele, lăsându-i pe nemți să renască din propria lor cenușă.

Nu la fel s-au petrecut lucrurile în zonele călcate de cizma sovietică. Aici, la marele ospăț cu pământ și popoare, Germania a pierdut Prusia Orientală (înghițită pe nemestecate de imperiul roșu) și o halcă zdravănă din teritoriile de răsărit, pe care Rusia o dăruia Poloniei în compensație pentru suprafața pe care aceasta era nevoită să o cedeze colosului de la miazăzi.

O răfuială postbelică mai puțin cunoscută cititorilor români a avut loc și în Cehoslovacia. Este vorba de arestarea și expulzarea în masă a etnicilor germani din Boemia și Moravia, gest singular în istoria poporului ceh, recunoscut pentru spiritul său pacifist și tolerant.

Ne-am propus să reamintim această dramă, consumată în perioada 1945-1947, deoarece, în ultima vreme, ea a constituit obiect de polemică între Germania și Cehia, ducând chiar la o înăsprire a

relațiilor între Bonn și Praga. Cu acest prilej am putut constata cum la retrospectiva făcută cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la terminarea războiului, unii istorici cehi au făcut aceleași stranii omisiuni ca și o

Răzbunarea a sosit însă la încheierea războiului când cehii, de data asta, au arestat și expulzat peste graniță 3 milioane de etnici germani. Practic, aproape toată populația de naționalitate germană a fost imbarcată în vagoane de vite și izgonită dincolo de frontierele Cehoslovaciei. Metoda e tipic sovietică și a fost practică pe scară largă în împărăția gulagului. Din păcate ea a fost preluată ad-litteram de guvernării cehi din perioada 1945-1947. Potrivit datelor publicate de revista „Der Spiegel”, după acest exod forțat, pe teritoriul Cehoslovaciei ar mai fi

rămas 350.000 de etnici germani, pentru ca, în prezent, numărul lor să nu depășească 48.000. Marea majoritate a acestor dezrădăcinați s-a stabilit în R F G, păstrându-și însă unitatea de grup, evidentă prin organizații teritoriale și ziare de profil. Este sărbătorită o dată pe an chiar și o zi a germanilor sudeți

În fiecare an, germanii expatriați din Cehia sărbătoresc Ziua sudeților. În fotografie, un miting desfășurat la Nürnberg

parte a militarilor și istoricilor români, chemați să comenteze participarea armatei române la ultima conflagrație mondială. Dar despre toate acestea, ceva mai jos. Să revenim însă la soarta nemiloasă a etnicilor din zona Sudeți.

Așa cum vă întârșează harta din această pagină, minoritatea germană din fosta Cehoslovacie ocupa un teritoriu întins de-a lungul granițelor cu Austria, Germania și Polonia, denumită Sudeți, și care se afla cuprinsă între Elba și Porțile Moraviei. O conviețuire ceho-germană multiseclară care s-a deteriorat o dată cu apariția nazismului, când, spun cehii, locuitorii din Sudeți și-au format organizații de tip fascist, cerând alipirea teritoriului la Germania lui Hitler. O lozincă pe care - spun istoricii nemți - conaționalii lor au adoptat-o după cumplita prigoană dezlănțuită de guvernul de la Praga.

Nu știm și nici nu ne grăbim să aflăm cât adevăr stă de-o parte sau de alta. Sigur e că așa-zisa prigoană a etnicilor germani a reprezentat în arsenalul propagandei hitleriste principalul argument pentru invadarea Cehoslovaciei și anexarea Boemiei și Moraviei.

(„Sudeten deutschen Tag”), când foștii expatriați și urmașii lor se adună în cadrul unor mitinguri grandioase.

Tragedia germanilor sudeți a revenit în actualitate cu prilejul aniversării celor 50 de ani de la terminarea războiului. Mai multe reviste germane și-au exprimat atunci indignarea față de tăcerea deloc elegantă a cehilor în legătură cu acest episod sângeros. Revista „Der Spiegel” a mai putut observa cu ironie că în articolele apărute în presa cehă s-a vorbit despre „eliberarea” Cehoslovaciei de către Armata Roșie, de izgonirea nazismului prin jertfa ostașilor sovietici. De parcă în locul dictaturii hitleriste ar fi venit democrația și nu tot o dictatură odioasă, dar care avea să dureze nu cinci, ci 45 de ani.

Iată deci cum marile spirite (școlite la Moscova) se întâlnesc! Fiindcă, dacă ne amintim bine, la fel s-a întâmplat și la noi, când nu puțini istorici și militari, vorbind despre desfășurarea războiului, au „uitat”: pur și simplu că din patru ani de război, trei i-au petrecut românii pe câmpiile Rusiei, luptând cu eroism împotriva celui mai monstruos și perfid dușman al civi-

lizației mondiale. Că următoarele 9 luni, chiar dacă au dus la eliberarea Transilvaniei, s-au încheiat prin cotoșirea și bolșevizarea României. Că acest lucru a însemnat exterminarea vârfurilor intelectualității românești, exploatarea sălbatică a bogățiilor naturale și a mâinii de lucru autohtone, degradarea culturii, falsificarea istoriei naționale, siluirea conștiințelor și modelarea lor după arhetipurile concepute în laboratoarele KGB.

Și dacă tot încercăm unele comparații cu istoria cehilor, e bine să observăm că, după război, spre deosebire de aceștia (recunoscuți, spuneam, pentru spiritul lor conciliant), românii nu s-au repezit să sfășie comunitatea etnicilor germani. I-au apărut de ruși cum au putut, așa cum în timpul războiului i-au salvat pe evrei și țigani de furia teutonilor.

Așa suntem noi, românii, miloși și inimoși... Cu aceste daruri ale firii ne ținem sufletul curat înaintea lui Dumnezeu. Dar în fața oamenilor? Ne-au mulțumit în vreun fel evreii, țiganii și nemții că i-am scăpat de la moarte, sau de la expulzare?

O, Doamne... Iată o întrebare la care fiecare român își poate răspunde cu un oftat, constatând o dată mai mult că mila și mărinimia nu aduc nici avantaje, nici nu generează recunoștință și respect din partea altor popoare. Dar românul, se pare, este incapabil să învețe etica dură a istoriei.

LIVIU TIMBUS ■

Neadmisă la Cluj, o soprană se afirmă în orașul muzicii - Viena

În ultimii ani, pe afișul Operei din Viena, numele lui Ildiko Raimondi figurează cu o frecvență surprinzătoare, atât la Staatsoper, cât și la Volksoper, semn că talentul său și calitățile vocale o situează printre cei mai importanți soliști angajați ai ansamblului acestei prestigioase scene lirice. Am ascultat-o în Olga din „Fedora” de Giordano alături de celebrități precum Mirela Freni sau Luis Lima, apoi în „Cavalerul rozelor” de Richard Strauss sau Suzana din „Nunta lui Figaro” de Mozart, de fiecare dată alături de vocile mari ale momentului. Înainte cu o zi de premieră cu opera „Don Giovanni” de Mozart la Palatul Schönbrunn (în care a cântat Zerlina), am avut surpriza să o întâlnesc și... să-mi vorbească românește. Am aflat, atunci, că s-a născut la Arad, unde a urmat cursurile Liceului de Artă, la clasa prof. Ioan Zahu și, la 16 ani, a cântat, deja, primul său rol, la Teatrul de Stat din Arad, într-o operă pentru copii - „Scufița albastră”. După absolvirea liceului, am încercat să intru la Conservatorul din Cluj, dar erau trei locuri pentru soprane și eu, am fost... a patra pe listă. Era în 1981 - cine vor fi fost primele admise? „Am dorit, totuși, să cânt și am încercat la Opera din Timișoara, dar nu erau decât locuri în cor, așa că am cântat trei luni în cor, sperând să reușesc să cânt, poate, Adele din „Liliacul”. Mi-am dat seama că ar trebui să aștept ani de zile și, atunci, am dat audiență la ARIA (Agenția de Impresariat) și, în 1983, am fost angajată la

Chemnitz (Germania). Între timp, am cântat și la Opera din Dresda în rolul Paminei din „Flautul fermecat” de Mozart. Ildiko Szabo s-a căsătorit, devenind Ildiko Raimondi și, în 1986, a plecat în Italia, unde a studiat cu celebrul tenor Carlo Bergonzi și cu Flaviano Labo, ca urmare câștigând premii la concursurile internaționale „Voci verdiane” - Busetto și „Belvedere” - Viena, „printre puținele concursuri din lume la care participă impresari și directori de opere care propun, imediat, contracte celor care întrunesc condițiile calității artistice. Am semnat un contract la Kammeroper - Viena, unde am cântat roluri mozartiene, iar din 1990 am fost angajată la Opera din Viena, debutând la

Staatsoper, tot cu Pamina”. Aici au urmat noi debuturi în distribuții internaționale, acoperind întreaga arie a rolurilor scrise pentru soprană lirică. În toamna anului trecut a cântat în „Cosi fan tutte” sub bagheta lui Riccardo Muti, Mimi din „Boema”, iar în stagiunea viitoare va debuta în premiera operei „Don Pasquale” de Donizetti. „Sunt foarte mândră de școala din Arad - am colegi care au studiat la conservatoare din țări de mare tradiție, care nu sunt pregătiți la nivelul la care am terminat noi Liceul de Artă, unde am studiat compoziție, contrapunct, violoncel, pian, iar de la clasa de canto am pornit cu un repertoriu serios, deși aveam doar 18 ani. Până astăzi, 90% din ceea ce am realizat sub aspect vocal se datorează acelor studii”.

Ildiko Raimondi a cântat, ultima oară, în România, în 1987, într-un recital susținut la Filarmonica din Arad. Deși, în fiecare vară, își petrece vacanța în orașul natal, la părinți, nimeni nu i-a lansat invitația de a cânta pe o scenă de operă din țară, ceea ce își dorește foarte mult - se pare că nici cei din Arad nu se prea grăbesc. Trebuie să plecăm la Viena pentru a asculta interpreți români pe care nu numai că nu-i „cultivăm”, dar se pare că nici nu-i prea știm, deși fac o carieră internațională de anvergură. Ildiko Raimondi este aplaudată și în Germania, Anglia, Elveția, Japonia sau Israel - poate ar fi timpul să cânte și la Opera Română...

ANCA FLOREA ■

(IN) CULTURĂ

Președintele Iliescu găsește similitudini între biografia sa și cea a lui Emil Cioran

În discursul pe care l-a rostit cu ocazia lansării de carte de vineri, 21 iulie, la Onești, președintele Ion Iliescu a afirmat că Emil Cioran este „un tip interesant”. „El a fost singurul care și-a recunoscut greșelile din tinerețe, când

a susținut mișcarea legionară, și care la maturitate s-a dezis de ele”. Președintele României a făcut o paralelă între biografia sa și cea a celebrului filosof român, afirmând că și el în tinerețe a aderat la mișcarea

socialistă dar că, în timp, și-a schimbat opțiunile și optica și și-a dat seama că a făcut o greșală. De menționat că pentru evitarea surprizelor neplăcute - huiduieli și întrebări incomode, asemeni celor auzite cu o zi în

urmă la lansarea de carte de la Librăria „Vasile Alecsandri” din Bacău -, Ion Iliescu și-a ținut discursul în interiorul librăriei din Onești. Publicul interesat l-a ascultat afară, în jurul stației de amplificare, montată pe o mașină.

- Purgatoriu, proză scurtă sau roman;
- Totem, eseu;
- Nautilus, proză scurtă sau roman science-fiction;
- Cartea utilitară.

Lucrările vor fi trimise pe adresa Editurii Nemira: strada Hagi Ghiță 57, sector 1, București - 2, până cel târziu la data de 15 septembrie 1995. Decernarea premiilor (pentru laureații secțiunilor Purgatoriu-roman, Totem, Nautilus-roman, premiul fiind un contract de editare al lucrării premiate) va avea loc cu ocazia Zilelor Editurii Nemira, manifestări organizate în luna decembrie.

Concursul Nemira la a IV-a ediție

Organizat de Editura Nemira împreună cu Fundația DEC Nemira, concursul de literatură, aflat în 1995 la cea de-a IV-a ediție, a constituit rampa de lansare a unor autori importanți pentru tânăra generație, Radu Aldulescu, Caius Dobrescu, Daniel Bănuțescu, H.-R. Patapievic, laureați ai secțiunilor Purgatoriu și Totem, ale căror lucrări au fost deja publicate. Se află sub tipar romanele lui Petre Barbu și Sebastian A. Corn,

laureații ediției din 1994, la secțiunile Purgatoriu și Nautilus. De asemenea, se află în pregătire cartea laureatului la secțiunea Totem, Sorin Antohi.

Concursul este deschis oricărui autor, debutant sau nu, care trimite un manuscris dactilografiat, nesemnat, purtând un moto însoțit de un plic închis, cu același moto, conținând numele, adresa și telefonul. Pe plic va fi menționată secțiunea la care participă lucrarea:

Toate artele

Colegul Schicklgruber

E greu de crezut că-mi voi găsi un editor pentru sonetele scrise în (ultimul) sfert de veac.

S-a scumpit tiparul până peste poate.

S-a scumpit hârtia. Am senzația că toate cărțile se tipăresc pe hârtie de bani.

Gustul cititorilor pare să se fi schimbat și el. Clasicii nu mai „merg”, iar de contemporani nimeni nu mai vrea să audă chiar când e vorba de „stranieri”, români adică, exilați sau „rămași” cine știe pe unde. Scrise pe rumânie, unele cărți ale acestora s-au bucurat, prin timp, de traduceri în olandeză, să zicem. Din olandeză cineva le-a tradus în suedeză, iar din suedeză sunt acum traduse în... românește.

Mai sunt și autori norocoși.

Există și un noroc postum.

Cum, de pildă, austriacul Schicklgruber Adolf, născut în anul stingerii lui Eminescu și mort în 1945. Profesia? Neprecizată: pare-se că zugrav-vopsitor. Autor de acuarele vaporose. Sexul: neprecizat. Funcția? Cancelar al Germaniei. Domnul Schicklgruber (mai cunoscut sub pseudonimul Adolf Hitler) a scris și o carte. În închisoare. Chiar necitită, cartea („Mein Kampf”) a provocat moartea mai multor zeci de milioane de oameni.

După ce autorul ei a expiat, salvându-se de ștreang, interesul pentru „Mein Kampf” a scăzut și numai „bibliofili” și-o disputau.

Dar iată că o editură românească purtând frumosul, liric, duosul nume de „Pacifica” s-a decis, înfruntând oarecari obstacole, să publice „Mein Kampf” și chiar s-o difuzeze cu un ce profit! Apoi s-o reediteze.

N-avem de nici unele, dar îl avem, în operă, pe scriitorul Adolf Hitler.

Ediția „Pacifica” se vinde cu un preț ce ar putea să pară prohibitiv: bani cu care poți cumpăra cam două kilograme de carne de porc a-ntăia. N-am zis carne de om, că nu mai știu cât costă. Hitleriștii știu. Ei se preocupau de tot ce e omenesc: carne, piele, păr, dinți, oase.

Ce are comun pacifismul Editurii „Pacifica” cu Adolf Hitler? Habar n-am. E de presupus că la Casa de presă „Floarea de lotus” urmează să apară Operele lui Mussolini, că editura (nu spun care) pregătește Capuri de Operă de Iosif Stalin.

„Mein Kampf” există în limba blajinului Creangă.

Numai într-un asemenea timp tulburat puteam să ajung coleg de raft cu Adolf Hitler!

Coleg de Auschwitz?

Coleg de ciumă?

Tiparul românesc e îndoliat de acest demers, evident democratic. Bucoavnele sfintei noastre limbi au fost pângărite.

Și astfel războiul mondial, al doilea, continuă...

GHEORGHE TOMOZEI ■

Trei romane de Doina Popa

SALE

Porumbeii sălbatici

Alina își aminti de o îndepărtată zi de vară; mergea pe lângă un șantier, era cald, praf, zăpușeală, avea părul lipit de ceafă, bluza i se umezise sub sâni. Dintr-o dată pârni să plouă, cu stropi mari, uriași, o ploaie cu soare iscată din senin, răpăind în praful încins, aburind, mirosind răscolit. Se adăposti sub terasa unei cafenele, cu scaune albe, metalice, cu mese mici, rotunde. Acolo îl zări pe Vlad, împreună cu un bărbat cu păr negru, des, albit la temple, erau așezați la o masă în fața unor cafele, fumau amândoi în tăcere, nebărbierii, încercându-se, ca după o noapte de nesomn traversată cu greu, cu ochii în gol. Se apropiase de ei fără vorbă, se așezase pe un scaun, se afla chiar la marginea prelatei, își simțea

Doina Popa a mai fost prezentată la Mașina de scris. Deși este soția unui foarte valoros și cunoscut scriitor - Liviu Ioan Stoiciu -, nu se prevalează niciodată de această calitate pentru a obține din partea editurilor sau redacțiilor un tratament special. Textele sale mi le-a trimis întotdeauna prin poștă, fără să-și divulge în vreun fel identitatea (ca să aflui cine este a trebuit să fac investigații ca un detectiv).

Pe lângă toate acestea, eu am mai și persecutat-o involuntar, datorită faptului că... scrie foarte bine. Citindu-i romanele (șase până în prezent, toate nepublicate) mi s-a părut evident că este vorba de texte aparținând unei profesioniste, care nu are nevoie de ajutor pentru a-și tipări cărțile. Nu am gândit așa, dar probabil ceva de genul acesta a fost în subconștientul meu când i-am lăsat manuscrisele în voia sorții.

Romanele (încă!) inedite ale Doinei Popa se citesc cu mare interes, chiar cu pasiune, datorită capacității autoarei de a portretiza repede și pregnant personajele, de a face analize psihologice pătrunzătoare, nu lipsite de o anumită cruzime, de a surprinde cu un remarcabil talent narativ curgerea imprevizibilă, uneori leneșă și toropitoare, alteori torențială, a vieții. Pentru orice editor cu inițiativă, aceste romane pot fi o adevărată mină de aur, datorită și împrejurării că Doina Popa se inspiră aproape fără excepție din realitatea românească, din dramele și traumele românilor, creând o proză de actualitate, așa cum își doresc mulți cititori.

Trei dintre romane - **Porumbeii sălbatici**, **Sfântă tinerețe** și **Cântitorii** - ar putea fi publicate imediat și ar avea, fără îndoială, succes, nu numai de critică, ci și de public. În **Porumbeii**

sălbatici este vorba despre modul cum trăiesc oamenii azi dragostea, amestecându-i muzica sublimă cu zgomotul apei trase la WC și parfumul amețitor cu mirosul de ceapă prăjită, dintr-o locuință la bloc. În **Sfântă tinerețe** autoarea se referă la mișcarea legionară, nu numai ca la un fenomen istoric și istoricizat, ci și ca la o obsesie a vremii noastre. În sfârșit, în **Cântitorii**, sunt reprezentate - cu mare vervă satirică, dar și cu înțelegere sau chiar cu duioșie - mediile intelectuale din România contemporană.

Pentru edificarea editorilor interesați, reproduc mai jos câte un extras semnificativ din fiecare roman. Doina Popa poate fi găsită la următoarea adresă: str. Bibescu Vodă nr. 1, bloc P 4, scara 1, apart. 3, sector 4, 70521 București. Tel.: 781.49.94.

pulpele stropite de ploaie, percepea mirosul presant de pământ încins ce te făcea să-ți dilată nările. Rămase nemișcată cu privirea ațintită spre fața celui bărbat, grav împietrit, încruntat și, o dată cu aburii ploii, îi pătrunse în minte și chipul omului, alături de prelată din pânză deasă cu franjuri la margini, alături de zgomotul scaunelor hârâite ici-colo pe ciment, alături de macaraua ce funcționa greoaie peste drum, înălțându-se mult deasupra gardurilor din tablă vopsite în dungii oblice, albe și roșii. Bărbatul se numea Alexandru și era profesor.

Își potrivesc pașii gustând din tihna tăcerii în doi. O boare de melancolie umbrește chipul femeii. Ar dori să nu fie necesar să se despartă în stația de autobuz, nevoiți să nu se mai revadă decât întâmplător, cine știe pe unde, ar vrea să prelungească minutele cât mai erau împreună, sperând că prin cine știe ce minune ar putea urni indiferența bărbatului, dar tace, orgoliul femeii ce se vrea cucerită o face să nu rostească o propunere de revedere, merge tremurând de agitație și tace. Va fi deja întuneric când el va ajunge acasă, își va căuta în buzunar cheia în timp ce va urca cele opt trepte și oprit în fața ușii va privi îndelung către stradă, parcă mai puțin absent, încercând să deslușească ceva. Se despart într-adevăr în stație în momentul când zăresc autobuzul apropiindu-se, bărbatul îi sărută mâna, morocănos și preocupat, fără să sesizeze licărul de chemare din ochii femeii. Ea îi întoarce spatele, aproape furioasă, se agață de bara mașinii înclinată pe omul ce nu se lasă ispitit, ce nu se lasă tras dincolo de propria sa singurătate. Ajunge acasă înfrigurată, cu mușchii contractați de încordare. Nervozitatea îi iuțește

mișcările. Își leapădă blana și cizmele cu toc ascuțit, incomod, le așează la locul lor trântindu-le, găsindu-le vinovate pentru insuccesele ei. În timp ce-și încălzește ciorba visează la o zi când va reuși să înfrângă rezistența profesorului. Dar se dezmeticește repede, se scutură de imaginea falsă a unui Alexandru îndrăgostit peste noapte, prăbușit la picioarele ei, o alungă și privește cu ochi mari în jur să vadă bine cât e de singură.

Sfântă tinerețe

Iată cum și-a început tata relatarea:

- S-a întâmplat într-o frumoasă zi de primăvară a anului 1929. Veneam de la Focșani unde urmam o școală de comerț. În trenul care mă ducea către Panciu, am întâlnit un tânăr, pe nume Stoenescu Pompiliu. Acesta a scos din servietă un manifest cu chipul unui bărbat, îmbrăcat în costum național, călare pe un cal. Am avut impresia că mă aflui în fața icoanei Sfântului Gheorghe. Îi lipsea doar sulita cu care sfântul a ucis balaurul. Am întrebat: Cine este acest tânăr? Iar Stoenescu Pompiliu mi-a răspuns: Acesta este Corneliu Zelea Codreanu, care va scăpa țara asta de hoți și de toți trântorii care trăiesc pe spatele săracimii. Mi-a propus să mă înscriu și eu în Legiunea Arhanghelului Mihail. Fiind de acord, mi s-au dat mai multe manifeste și în Panciu ne-am despărțit, eu plecând mai departe către Soveja... M-am apucat, conform instrucțiunilor, să organizez tineretul pe cuiburi de câte douăsprezece persoane și cu șeful de cuib treisprezece. Așa s-a făcut că această mișcare din comuna mea a atras majoritatea tinerilor, ba chiar și pe bătrâni.

Am încercat să mi-l imaginez pe tata, în trenul care

îl ducea spre Panciu în cea frumoasă zi de aprilie. Avea douăzeci și doi de ani. Atunci, în interiorul lui, la vederea chipului lui Corneliu Zelea Codreanu, s-a produs o mutație ce urma să-i deterneze tot sensul vieții? Mi-a spus că a avut ocazia să-l vadă de aproape o singură dată pe Corneliu Zelea Codreanu. Privirea celui bărbat era atât de pătrunzătoare, încât nu rezistai să i te uiți în ochi, fără să nu-ți pleci ca străfulgerat pleoapele. Imaginea Căpitănelui i s-a proiectat în suflet pentru totdeauna... În vara anului trecut i-am dus revista AS, unde se publicau fragmente din **Însemnări de la Jilava** scrise de Corneliu Zelea Codreanu, însoțite de fotografia acestuia. L-am găsit pe tata la masă, își pune pâinea în ciorbă. După formalitățile de bun găsit și-a continuat îndeletnicirea. Apoi a apucat lingura și a luat în cășugul ei conținutul de pâine înmuiată în ciorbă. Deodată și-a abandonat lingura și mi-a zis: Nu pot să iau prima înghițitură fără să-l văd pe Căpitan. Știa că-i adusesem articolul din comunicarea noastră telefonică. I-am dat revista, el a privit-o foarte de aproape, cu ochiul cu care mai vede puțin, s-a închinat și a sărutat poza celui om. N-a fost nimic teatral în gestul lui. De altfel, de la o vârstă, încetezi să mai joci teatru. Imediat după aceea a început să mănânce în tăcere, copleșit de melancolie.

Cântitorii

- Bine-ai venit, scumpule, îl întâmpinase Nina și-l instalase pe un colț al canapelei.

- Salut, Spartane, îi spusese și Alexe de la biroul lui.

Porecla era cu siguranță malițioasă, ca și toate celelalte porecle găsite cu ușurință de soții Alexe. Oaspetele, cu toracele inun-

dat de grăsime, cu mușchii feței atârând flasci, cu ochii roșii, pungiiți, părea a fi întruchiparea vieții dezorganizate, exact opusul unei vieți spartane. Căzuse de câțiva ani buni în patima alcoolului. Se însurase și divorțase. Locuia tot împreună cu mama lui, o matahală cu pielea roză, cu ochii verzi, pierduți între pernuțe de carne, rotundă la pânțecă ca un butoi, cu părul lung, castaniu, împietit într-o coadă ce ajungea până la fundul de proporții monstruoase. Ședea toată ziua la bucatărie, plutea prin aburul dens de ciorbă, de varză, de orez, de fasole, era dulce la vorbă, avea un glas ca de pitulice, imposibil s-o poți refuza când te îmbia la o musaca, ori la o iahnie; îl primea pe fiul ei, atunci când se întorcea acasă pe două cărări, ca pe un copil năzbâtios, cu dojane blânde, amestecate cu vorbe de alint, îl dezbrăca de palton, apoi se apleca icnind să-i deschidă pantofii, mărimea 45, comandă specială, îl îndemna cu mâncare, venea întotdeauna cumplit de flămând, de, "prieteniiăștia" se îngrijeau să toarne în el băutură, dar nu-l întreba nimeni dacă mâncase sau ba, cum să nu te faci praf după un pahar în asemenea condiții? Uneori, așa cum ședea prost pe scaun în mijlocul bucătăriei, se apleca spre el să-i maseze fruntea, spunea repede, fără să miște buzele, și o rugăciune, pielea ei mirosea îmbietor, ca o cratiță cu mâncare abia stată din fier, așa cum ședea aplecată spre el, valuri de căldură năvăleau dintre sâni ei uriași. Dimineața, el se trezea oarecum refăcut, de obicei se abținea să pună alcool în gură, obsesia lui era să nu fie mutat disciplinar, i se mai întâmplase, se ducea la școală, avea o greutate în respirație, un tremur al mâinilor, dar psihic era pregătit pentru o nouă zi, îi revenea umorul.

Un poet, o poezie

Un pastel de toamnă

MIRCEA DINU
Moreni,
Dâmbovița

Nu-mi pasă că s-a copt măcrișul
nu-mi plac gutuii, nucii, prunii
și nu mă-ncântă secerișul -
în mine au murit străbunii

În casă ploaia-a stins tăciunii -
nu-i reparat acoperișul
cel găurit de raza lunii
cea care arde cu tăișul
poetii, apa și nebunii.

E toamnă iară, toamnă iară
și crengile de rod se rup
dar n-am curaj să ies afară
aud iar urlete de lup
sau rage vântul ca o fiară,

nu am cu ce să mă ocup
fumez întruna de aseară
și iese fumul din țigară
cum iese sufletul din trup.

Poem

CARMEN
FOCȘA
București

Dumnezeul tău e o pasăre gri
Care uneori te vizitează
Te-nconjoară cu vagi colivii
Cu gratii suave, de rază.

Între lacrimă și geană depărtarea-i
mai scurtă
Lumânările ard cu flacăra-n jos
Orașul întreg se târăște pe burtă
Ca pe-un front invizibil de pe-un
câmp secetos.

Și gratiile frig și îngheață și ard
Tu întinzi mâna cu-n gest-leopard
Aripa-ntârzie. Mâna e doar
Semnul zadarnic, nesigur, impar...

IOAN HENȚ
Fornădia, Șoimuș,
Hunedoara

Aș fi vrut să mor pe muzică de
Bach

Dar s-a defectat scaunul electric
Lilieii zboară prin părul de
noapte al Caliopei
Niciodată niciodată și totuși eu
sunt vinovatul
Mi-am ucis propriul popor de
cuvinte
Să văd cum se simt în lumea
cealaltă

Adică-n poezie. Nepăsătoare
Aceeși veche și râncedă lună
Deasupra cimitirului joacă biliard
Cu capul meu
Bila albă
Ce altceva sunt poezii dacă nu
cimitire
De cuvinte volante, adevărate
crisalide cu vise

De imundis

ȘTEFANIA
HARAGA
București

voi pune minții ultima centură
voi atârna pe ultimul eon
cum aș visa la bord, pe-o mare
pură
văslind încet spre noaptea-epigon

mă voi opri la nord de-ntreaga
ființă,
voi îngheța astfel. ce sunt, nu
doare
decât citit la dulcea lumânare
când aripi pier în rea atotștiință

m-ai fi ales, de n-aș fi fost găsită
m-ai fi iubit, de n-aș fi fost
chemată
dau sufletu-mi cu ochi, pe-o stea
rănită
de moartea Ta preaviu
neîntâmpată

voi pune minții ultim frâu de
zgură
Te voi simți în inima ce doarme -
fierbinte praf de secete și larme
dând morții, iar, sărutul sfânt
pe gură...

Pasărea de inimă

VICTORIA
MĂGHERUȘAN
Bistrița

Mă doare pasărea de inimă
Că nu i-am deschis fereastra
Să zboare unde o vrea ea
Și să se întoarcă doar la
primăvară

În vechiul cuib
După ce a văzut nouă mări și
nouă țări
Despre care nici măcar n-a crezut
Dacă i-am spus că există.
Dar de atunci, dintr-o noapte de
plumb

Când zorile m-au auzit
Gemând de durerea inimii
M-au trimis la albastrul izvoarelor
Să mă vindec de cer.

Optimism

CONST. VANG.
Galați

Trăim în cincinale cu râsul
înghețat
mărșăluind în iureș spre-o nouă
Atlantidă
trăiască deci, femeia cu vise de
bărbat
trăiască lumea noastră lucidă și
perfidă!

Există, sus, în ceruri, vreun zeu
judecător?
o fi, da' nu-i problemă!, ne va
ținti la vreme
pe ici, pe colo, totuși, ai noștri
mai și mor
zidind o altă casă aceleași
dileme...

Eu scriu, și scriu... și scriu și
pentru cine oare
când toată lumea scrie și doar
Alex citește?!

el face din lectură un ideal sub
soare
o altă Terra Nova - o apă ce
gândește...

Mă rog, e-un fel de-a spune că
mai gândim oleacă
dar lama lui Damocles ne pipăie
gâttele
o rază de speranță ne-atinge și
ne-neacă
și circul se repetă... și lumea și...

manejul!

Oh! m-am dus cu cerul, da' tot
nu-i fo ispravă
veni-va ziua ceea în care voi
domni

iar muza poeziei - cea mai
frumoasă sclavă
mă va culca la sânul-i și mort mă
va iubi!...

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Bani • Bănci • Burse

Firmele românești intenționează să participe la proiecte de construcții în Coreea de Sud

Guvernul de la Seul a decis deschiderea pieței sud-coreene pentru constructorii străini de imobile, drumuri și poduri, ca urmare a catastrofelor produse în ultimul an (prăbușiri de poduri și supermagazine, explozii de conducte de gaz). Informează Ministerul român al Transporturilor. Firmele străine vor putea participa la licitații publice pentru contractarea de construcții de orice natură pe teritoriul Republicii Coreea, în concurență directă cu firmele autohtone. De asemenea, firmele străine specializate și cu o bună reputație vor putea participa, alături de cele sud-coreene, în calitate de consultanți, supraveghetori sau în comisiile de recepție a construcțiilor publice și civile realizate în Republica Coreea, începând cu luna decembrie 1995. Totodată, pentru atragerea investițiilor străine în domeniul construcțiilor, guvernul de la Seul a decis prelungirea perioadei de acordare a facilităților fiscale pentru constructorii străini, de la 2-5 ani la 5-10 ani. Ministerul Transporturilor precizează că, dintre firmele românești în domeniu, intenționează să participe la proiecte de construcții în Coreea de Sud societățile Construcții, Comunicații și Căi Ferate (CCCF), Contransimex, Institutul de Studii și Proiectări de Căi Ferate (ISPCF), Institutul de Proiectări în Transporturi Auto, Navale și Aeriene (IPTANA).

1995 - Rata inflației a crescut la 1,3% în luna iunie

Indicele prețurilor de consum a fost, în luna iunie, de 1,3%, informează Comisia Națională pentru Statistică. Față de luna decembrie 1994, inflația a fost de 8,7%. Rata lunară a inflației a fost de 2% în ianuarie a.c., 1,4% în februarie, 0,9% în martie, 1,6% în aprilie, 1,1% în mai, și a crescut la 1,3% în luna iunie, informează Comisia Națională de Statistică.

Creditele acordate de Banca Mondială în ultimul an au crescut cu 8%

Banca Mondială a anunțat că numărul creditelor aprobate în anul financiar 1994/1995 a crescut cu 8%, datorită împrumuturilor ridicate acordate statelor latino-americane, caralbiene, est-europene și din fosta Uniune Sovietică, informează REUTERS. În anul financiar încheiat la data de 30 iunie, Banca Mondială a aprobat credite în valoare totală de 22,5 miliarde dolari pentru statele în curs de dezvoltare, comparativ cu 20,8 miliarde în anul precedent. China a fost cel mai important beneficiar al acestor credite, primind în această perioadă aproape 3 miliarde dolari, urmată de Mexic, India, Rusia și Argentina. Președintele institutului, James Wolfensohn, a declarat că aceste cifre reflectă dezvoltarea relațiilor dintre Banca Mondială și statele în curs de dezvoltare, în beneficiul reducerii sărăciei și promovării creșterii economice. Volumul total al creditelor acordate Europei de Est și fostelor republici sovietice a crescut considerabil în 1994/1995, cu 20% la 4,5 miliarde dolari, din care 1,7 miliarde reprezintă creditele acordate Rusiei.

Valoarea la zi a unității de investiție la Fondul Mutual Credit Fond este de 18150 lei

Valoarea la zi a unității de investiție (UI) la Fondul Mutual Credit Fond a crescut, începând cu 18 iulie, de la 18050 lei la 18150 lei. Creșterea procentuală față de valoarea nominală este de 81,5%, iar față de 1 ianuarie 1995 este de 50%. Numărul de UI vândute este de 484635, iar al celor răscumpărate este de 87526. Valoarea activului net al Fondului este de 7207528350 lei.

În punctele de trecere a frontierei vor funcționa numai casele de schimb valutar ce aparțin băncilor

Executivul a stabilit, prin HG 420/1995, retragerea, până la data de 3 august 1995, a autorizațiilor de funcționare eliberate caselor de schimb valutar ce funcționează în punctele de control pentru trecerea frontierei, case care nu aparțin societăților bancare. Directoarea Oficiului Control Devize din cadrul BNR, Gabriela Tudor, a declarat, într-un interviu acordat revistei „Capital”, că reprezentanții Guvernului au considerat că unele case de schimb valutar au profitat de amplasamentul favorabil pentru a practica un curs de schimb nepermis. Gabriela Tudor susține că unul dintre motivele pentru care unitățile de schimb valutar ce funcționează în punctele de control pentru trecerea frontierei trebuie să aparțină băncilor este că acestea pot oferi mai multe servicii, cum ar fi transferurile sau depunerile bănești, iar perceperea taxelor de viză este mult mai operativă prin intermediul băncilor. În prezent, funcționează 15 case de schimb valutar care nu aparțin băncilor, ale căror filiale sunt situate în 28 de puncte de trecere a frontierei și șapte care aparțin băncilor, ce operează în nouă puncte de trecere a frontierei, precizează „Capital”. Prin aceeași hotărâre, Guvernul a stabilit că toate unitățile de schimb de la punctele de trecere a frontierei vor funcționa cu program permanent.

Prima bancă străină își deschide o filială în capitala Chinei

Bank of Tokyo Ltd a devenit la 17 iulie prima bancă străină care își înființează o filială în Beijing după 1949, dezvoltându-și reprezentanța creată în capitala Chinei în 1980, relatează REUTERS. După cum declară oficialități din cadrul băncii, prin această filială, Bank of Tokyo aproape că și-a finalizat o rețea globală. Filiala din Beijing va efectua orice fel de tranzacții bancare, în afară de cele în yuani. Bank of Tokyo mai deține trei filiale în China, în orașele Shenshen, Shanghai și Dalian și reprezentanțe în Guangzhou și Chengdu. Banca centrală a Chinei a mai aprobat înființarea de filiale în Beijing, băncilor HSBC Holdings Plc și Shanghai Banking Corp, Citibank NA, aparținând de grupul Citicorp și Banque Indosuez, aparținând de Cie de Suez.

Grupul de companii Eisenberg va colabora cu RENEL pentru extinderea CET Grozăvești

RENEL și grupul de companii multi-național Eisenberg au semnat, la sediul Ministerului Industriilor, acordul privind înființarea unei societăți mixte pentru extinderea CET Grozăvești. Acordul, semnat de președintele grupului, Shoul N. Eisenberg, și de președintele RENEL, Victor Romer, prevede montarea a două turbine de gaze a câte 40 MW, cuplate cu cazane recuperatoare de apă fierbinte, fiecare de câte 106 Gcal/h. Programul de investiții în România al grupului Eisenberg vizează domenii precum: energetică, industria sticlei, transporturi, agricultură, industrie alimentară. Grupul Eisenberg este angajat într-o gamă largă de tranzacții în Orientul Apropiat și Îndepărtat, America de Nord și de Sud, Europa, India, Federația Rusă. Investițiile Eisenberg includ centrale energetice, uzine metalurgice, complexe agroindustriale, fabrici de textile, uzine de desalinizare, sisteme de irigații. Principalii parteneri în proiectele energetice realizate sau în curs de realizare sunt Siemens, ABB, ELIN (Austria), General Electric, Fuji și alții.

Ford va reduce producția automobilelor de lux Lincoln

Ford Motor Co., pusă în fața unei scăderi accentuate a vânzărilor pentru automobilele sale de lux, a decis să reducă la jumătate producția modelului Lincoln Mark VIII în cursul lunii viitoare, ceea ce va duce la trecerea în șomaj temporar a 200 de salariați, informează REUTERS. Începând cu 21 august, Ford va elimina unul dintre cele două schimburi ale fabricii din localitatea Wixom, afectând salariații angajați după luna mai 1994. Totuși, aceștia vor continua să-și primească salariul și pe durata șomajului temporar, beneficiind de prevederile contractului dintre Ford și Sindicatul Lucrătorilor din Sectorul

Auto. O parte dintre cei afectați de această măsură vor fi transferați la alte capacități de producție ale cunoscutei companii americane. În primele două luni după reducere, uzina de la Wixom va produce 8 mașini pe oră, dar nivelul va crește la 10,5 mașini/oră după jumătatea lunii octombrie. Vânzările modelului Lincoln Mark VIII au scăzut cu 36% în primele șase luni ale acestui an față de perioada similară a lui 1994, atingând nivelul de 8.747 unități. În plus, așteptata creștere a vânzărilor de automobile de lux americane în urma sancțiunilor propuse de SUA împotriva automobilelor japoneze nu s-a concretizat, astfel că Ford nu și-a putut materializa intenția de a mări plafonul de producție pentru această categorie de vehicule.

Fostul prim-ministru al Italiei, Silvio Berlusconi, își va vinde o parte din interesele din canalele de televiziune

Fininvest către consorțiul condus de prințul saudit Bin Balal

Presa italiană a anunțat că fostul prim-ministru Silvio Berlusconi își va vinde o parte din interesele pe care le deține în canalele de televiziune ale concernului Fininvest către un consorțiu internațional condus de prințul saudit Al-Waleed Bin Balal, transmite REUTERS. Potrivit unei știri publicate de ziarul „La Repubblica”, acordul între magnatul italian și consorțiul internațional, din care mai fac parte magnatul german al presei Leo Kirch și omul de afaceri sud-african Johann Rupert, a fost definitivat duminică și prevede vânzarea a 20% din acțiunile celor trei canale de televiziune Fininvest. Partenerii internaționali vor subscrie la o creștere de capital de la 1,12 miliarde dolari la 1,85 miliarde pentru Mediaset - departamentul care coordonează posturile de televiziune ale concernului mass-media italian. Nu au existat comentarii imediate din partea conducerii Fininvest privind aceste informații.

MEDIAFAX

Primim de la I.G.P.

Către Redacția revistei „Flacăra”

Domnului redactor șef,
La data de 13 iunie 1995, sub semnătura domnului Dan Gheorghe, a fost publicat articolul „Bande de cerșetori din metroul bucureștean atacă polițiștii, călătorii și pe lucrătorii metroului”, care face o prezentare obiectivă a situației infracționale din această zonă. Din păcate, cu toate strădaniile, Serviciul de poliție Metrou, zilnic, se confruntă cu diverse fapte antisociale.

Au fost organizate dese acțiuni pentru menținerea ordinii și liniștii publice în stațiile de metrou și pe trenurile de călători. În anul 1994 și în primul semestru al acestui an au fost constatate 131 de infracțiuni, din care 66 de natură judiciară. De altfel, majoritatea exemplurilor din articol sunt autori împotriva cărora Poliția Metrou a luat măsuri legale. Vochiță Eugen (19 ani), domiciliat în str. Soldat Enache Ion nr. 31, sector 4, a fost trimis în judecată pentru tentativă de furt calificat, fiind surprins în timp ce încerca să fure bani din

cabina de acces din stația Piața Unirii 1 (dosar 0025/1995); Puchete Gabriel Mircea (28 ani), cu domiciliul în str. Firidei nr. 3, apt. 3, sector 3, a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunii de tâlhărie, la data de 15 ianuarie 1995, în stația Timpuri Noi a luat diferite mărfuri de la o tonetă, amenințând vânzătoarea cu cuțitul. În perioada amintită au fost depistați 892 minori - copii ai străzii - din care 546 au fost internați în centre de minori (de unde fug și revin în aceleași locuri), predați sediilor de la care au fugit sau au fost încredințați familiilor.

Chiar dacă fenomenul de apelare la mila publicului (cerșetoria) este generat de cauze independente de voința Poliției, vă asigurăm că și în viitor va continua seria acțiunilor de profilaxie infracțională, în zona stațiilor de metrou.

Șeful Serviciului,
lt. colonel Bucur Nicolae

Așa cum am prevăzut: Miguel Indurain

Cea de-a 82-a ediție a Turului ciclist al Franței s-a încheiat cu victoria previzibilă, a spaniolului Miguel Indurain, care s-a înscris definitiv în istoria acestui sport prin faptul că a înregistrat cea de-a 5-a victorie consecutivă, performanță unică în Marea Bucă. Cu un gabarit atipic, 1,88 m și 79 kg, dar cu valențe biologice absolut ieșite din comun, navarezul a dominat de la start până la sosire cei aproape 4.000 km ai cursei. Se impune descrierea câtorva caracteristici ale supercamionului. Don Miguel are o inimă dublă față de orice muritor și pompează o cantitate de sânge oxigenat de trei ori mai mare decât omul de pe stradă. În repaus total, pulsul lui măsoară 42 de bătăi pe minut, iar în maximum de efort medicii înregistrează 90 de bătăi pe minut. Aceasta n-ar fi nimic dacă revenirea la situația inițială nu ar da cifra absolut senzațională de 3 minute. În avangarda Turului ciclist al Franței spuneam că principalii concurenți ai lui Indurain ar fi rusul Evgheni Berzin și elvețianul Tony Rominger. Primul a căzut pradă unei pneumonii virale rebele, iar cel de-al doilea, limitelor care l-au făcut unul dintre marii anonimi ai cursei.

Turul Franței, însă, așa cum a încercat și a reușit să spună comentatorul TVR Radu Naum (cel mai bun cronicar al Turului Franței din cele patru canale pe care le-am putut urmări, demn urmaș al tatălui său, Hristache Naum), înseamnă mult mai mult decât performanța sportivă propriu-zisă: vom începe cu

exemplul de solidaritate umană dovedit de întregul pluton în ziua de 19 iulie, imediat după moartea italianului Fabio Casartelli, când plutonul a organizat cea mai mare ceremonie funerară, întinsă pe 235 km, comemorând sacrificiul colegului lor, dincolo de orice avantaje materiale, care nu au fost puține; premiile totale s-au ridicat la 12.800.000 franci francezi, dintre care 2.200.000 franci francezi au revenit învingătorului. Trebuie spus, însă, un lucru esențial: ciclismul este un sport de echipă, iar împărțirea premiilor se desfășoară (credeți-ne, am fost de față în asemenea situații, e-adevărat - nu în Turul Franței) în modul următor: banii se pun la grămadă pe o tavă și se împart între componenții echipei. Bineînțeles, câștigătorul ia cea mai mare parte a veniturilor. Iar în acest an, Indurain, care s-a apărut aproape singur în cele mai multe atacuri, a putut pretinde o cotă importantă, în afară de cea acordată de sponsorul principal al formației sale. Mai ales că tricoul galben a fost plătit de către Credit Lyonnais, iar echipa lui „Super Migue” este sponsorizată de cel mai aprig concurent din punct de vedere bancar, consorțiul de bănci Banesto.

TEODORA OPREA ■

Ministru - căpitan ne jucător

Fără a se deosebi de ceilalți colegi ai săi, ba dimpotrivă, concurându-se unul pe altul - Excelența Sa, ministrul tineretului și sportului, este bătuit de turisto-manie ce trebuie să acopere cât mai diverse și mai largi suprafețe ale Terrei. Olanda și Haga lipseau probabil de pe lista traseelor ministeriale parcurse de circa doi ani încoace, iar pe de altă parte presiunea timpului - a se vedea apropiata rocadă în domeniul micului ecran - creștea amenințător. Cum reglementările existente și protocolul nu includeau și prezența unui rang atât de înalt - de ministru - se impunea găsirea unei formule. Oricât de năstrușnică. Și s-a găsit. Echipa de scrimă a României la C.M. nu se putea aventura în luptă fără un... **căpitan ne jucător**. Premieră mondială și precedent pentru generații viitoare.

Înscăunat urgent în persoana însăși a... ministrului. D-sa a făcut deplasarea și a acordat și un interviu Radiodifuziunii Române din această calitate. Fără să se teamă că ar putea fi vorba de vreo diminuare a rangului.

În aceste condiții, pentru folosirea la maximum a timpului rămas disponibil, i s-ar putea recomanda ocuparea aceleiași calități la orice categorie a modelismului, nu numai la navomodele, sau **căpitan neînotător** la natație, polo și

sărituri. Sau, chiar dirijor fără baghetă... Tot premiere ar fi.

Dar bunul simț elementar nu ar mai permite anatimizarea oficialilor F.R. Rugby care au mai adăstat în Africa de Sud,

„Stângace” Laura Badea, campioană mondială la individual și vicecampioană mondială cu echipa, în proba de floretă...

... și un ministru pe gânduri

la invitația International Board, și după eliminarea echipei noastre. Fără să-i fi fost nici antrenori, nici... căpitani ne jucători.

IOAN FRÂNCU ■

P.S. Atenție! Pentru J.O. de la Atlanta trebuie neapărat găsit ceva. Se știe că mandatul sportiv nu va mai exista. Poate cu science-fiction... (I.F.)

FLUFFY

și restul lumii

Rezumatul episodului precedent: Sergiu a năvălit în casă strigând: „A căzut Guvernul !!”

În casă nu era decât Fluffy. Maria plecase în vizită de lucru prin piețe - nu cumpăra nimic până nu compara prețurile din cel puțin cinci locuri diferite - iar Ionel

decepește prea tare pe cel de care depindea osul zilnic, se decise să emită câteva lătrături antiprezidențiale și proeuropene. De altfel, era atât de cald încât nu-ți ardea (ba tocmai că ardea) să respiri, d-apoi să latri.

Sergiu deschise frigiderul și-și

Episodul II INFLAȚIA

se afla la o reuniune-ședință operativă cu rockerii lui: trebuiau să stabilească dacă în săptămâna aia lanțurile de la gât musai să fie de macara sau se acceptă și de bicicletă.

Fluffy nu reacționează nicicum la vestea care ar fi scos din minți de fericire un popor întreg: îl cunoștea bine pe stăpân-său și știa că urmează o precizare de genul „... din Sri Lanka”. Totuși, ca să nu-l

pregăti un cocteil de tranziție (trei cuburi de gheață într-un pahar, fără alcool, că slăbește reflexele și nu se știe când ai mai mare nevoie de reflexe), după care se prăbuși în fotoliul lui preferat (singurul din casă) și începu să vorbească liniștit cu Fluffy - care înțelegea tot, dar i-era lene să răspundă.

- „Ce la gazetă că puțini am fost, mulți am rămas: să tot fie acum ca la trei mii de revoluționari cu acte în regulă !”

Fluffy începu să-și scarpine o ureche, gest extrem de sugestiv: „Te-a lovit căldura?”

- Vorbesc foarte serios - și bănuiesc cum a fost: s-au confirmat între ei: „Da, dom'ne, a fost, l-am văzut eu tocmai când prinsesem un pluton de teroriști !”... Ce mai, inflație mare... Da' un lucru nu mi-e clar: Dacă au fost atâtea revoluționari, cum naiba a ieșit ce-a ieșit ?!

Era o întrebare dificilă și Fluffy căzu pe gânduri. Și cum se gândea el așa, adormi. Dormind, începu să viseze: se făcea că era președinte...

(Va urma)

ZIZI ■

HERCULE LE CHAT

Statul sunt eu!

Ce înseamnă să mai pui din când în când, mai ales în momentele esențiale, mâna pe carte! Cum a făcut-o vicepreședintele Federației Române de Fotbal (că președinte al Ligii cluburilor profesionale nu-i mai putem zice, după cum ne-a comunicat chiar domnia sa această chestie nu mai există) Mircea Angelescu, care între două-trei hotărâri, o plimbare la Snagov, pe urmă la Mogoșoaia, unde vede, cu ochii minții, că altfel n-are cum, marele complex, și-a asmuțit privirile asupra istoriei universale. Unde a dat de următorul sănătos principiu, chiar dacă a fost el emis de un, mă iertați, rege, Ludovic al XIV-lea, zis Sorescu: „Statul sunt eu!”

Bună treabă, s-a gândit demnitarul dintotdeauna și pentru totdeauna al fotbalului românesc, că tot avea a doua zi o întâlnire tumultuoasă cu președinții de cluburi nemulțumiți de celebra grilă de transferuri. Una că, respectivii nu-s simpli paji, ci ditamai membri ai Consiliului de coroană, și nu putea să le bage pe gât untura de pește a grilei, alta că prea îi plăcea emanația franțuzului, care ar putea să se și potrivească în democrația noastră originală, care aduce așa de bine cu secolul XVII de nici nu vă închipuiți. Așa încât, a rostit minunata frază: „Cu fiscal n-aveți nici o grijă, actele nu vor fi văzute decât de noi!” Este vorba, știți bine, de documentele de venituri ale jucătorilor pe baza cărora se calculează grila asta blestemată.

Admirăm dezinvoltura, adâncă, profundă am putea zice, și zicem, ca să evităm cacofonia, convingere cu care M.A. dă de-a dura cu organele statului, asta cu zeci de martori de față, inclusiv ziariști, care, oricât, își mai dau în petic și scriu fel și chip. Dar rămânem ca la dentist (aproso, a dispărut indemnul „gura mare”, dințarul nu-ți anunță decât prețul) în fața cunoașterii deosebite a realităților vieții de zi cu zi din România, ăăă, contemporană.

Antropologul prof. dr. Cantemir Rîșcuția spulberă falsul istoric privind

Mormântul lui Nicolae Bălcescu

În 1977, Ceaușescu a vrut să se împăuneze cu o realizare de răsunet: aducerea în țară a rămășițelor pământești ale ilustrului revoluționar pașoptist. Trimiși la Palermo pentru identificarea osemintelor, specialiștii români demonstrează netemeinicia unor legende melodramatice.

- Pentru început, domnule profesor, vă propun să amintim cititorilor noștri cele două versiuni eronate privind pauperitatea lui Nicolae Bălcescu și locul unde a fost acesta înhumat.

- Multă vreme a circulat o versiune sentimentală. Bălcescu a fost atât de sărac, s-a spus, încât, după moartea lui, a fost aruncat în groapa comună a Cimitirului Rotoli din Palermo. Chiar și Iorga a admis acest lucru, iar afirmația a trecut și în manualele școlare. Toate acestea, în pofida faptului că, în 1863, profesorul Nicolae Ionescu, trimis la Palermo de domnitorul Al. Ioan Cuza, a arătat că rămășițele pământești ale revoluționarului se află în Comuna Șepultura a Mănăstirii Cappuccinilor. Dar precizările lui Nicolae Ionescu au fost date uitării. În 1920, un oarecare Alecu Isăceanu revine la Palermo și reeditează teza înmormântării lui Bălcescu în Cimitirul Rotoli. În acest loc, din inițiativa unor entuziaști, se află până azi un monument funerar din marmură de Carrara pe care se află scris: „Nella fossa comune no 15 giace Nicolo Balcesco storico e patriota romeno morto in esilio a Palermo 20 novembre MDCCCLIII”. Așa cum remarcă prestigiosul istoric, dl Horia

Nestorescu-Bălcești, în cartea sa dedicată revoluționarului pașoptist, „Acest monument funerar străjuiește o groapă unde osemintele lui Nicolae Bălcescu nu s-au aflat niciodată”.

- Ce se știe despre starea materială a exilatului?

- Documentele sunt clare: în cele 44 de zile palermitane,

În Cimitirul Rotoli din Palermo se află până azi un monument funerar închinat lui Nicolae Bălcescu. El străjuiește un mormânt în care nu s-au aflat niciodată osemintele marelui patriot.

Bălcescu a locuit în camera 26 a Hotelului „Alla Trinacria”, local de lux, unde a plătit 7 tari pe zi, limitele tarifarilor înscriindu-se între 3 și 10 tari.

- Să amintim și ipoteza marinarului Ștefan Gheorghiu.

- Acest navigator sentimental a

poposit de mai multe ori la Palermo. Aici a vizitat catacombele din subsolul Mănăstirii Cappuccinilor. Este vorba de o rețea de culoare unde se află înșirate circa 8000 de cadavre mumificate (conservate în acid și apoi uscate la vânt). Defuncții au fost cetățeni de vază ai orașului. Ei apar îmbrăcați în hainele timpului. Urmașii lor vin și azi să-i scuture de praf sau să le facă pantofii. Obiceiuri... Ei bine, între aceste mumii, marinarul Gheorghiu a „identificat” cadavrul lui Nicolae Bălcescu. O eroare care mai apoi s-a transformat în „descoperire” istorică. În ultimele decenii s-a scris mult despre această „descoperire”. Marinarul pretindea că presupusul Bălcescu este îmbrăcat în haine garibaldiene și are căciula din blană de oaie tipic românească. Nimic mai fals. Nu numai că nu era din blană de oaie, ci din postav, și nici căciula nu era, ci mai degrabă un potcap. Cu fotografia color a respectivei mumii ne-a fost foarte ușor să-l descoperim pe așa-zisul Bălcescu într-unul din culoarele subterane ale mănăstirii. Cunoștințele de antropologie mi-au permis apoi să deconspir falsul. Astfel, în ceea ce privește diagnoza de vârstă am dat-o pe baza sinostozării suturilor ectocraniene. Nicolae

Bălcescu a decedat la vârsta de 33 de ani. La această vârstă, la majoritatea cazurilor, sutura sagitală este sinostozată complet pe porțiunile S2, S3 și S4 și parțial pe porțiunea S1. Craniul murnei semnalate prezenta sutura sagitală complet nesinostozată. Scheletul aparținea unui bărbat de 20 de ani.

- Cum ați descoperit adevăratul mormânt al pașoptistului?

- În 1977, Consiliul Culturii m-a trimis la Palermo, împreună cu istoricul Horia Nestorescu-Bălcești, să identificăm cadavrul lui Bălcescu. Perechea conducătoare dorea cu orice preț să-și facă un merit din aducerea în țară a osemintelor lui Bălcescu. După descoperirea falsului din catacombele mănăstirii, cercetările noastre au ajuns într-un punct mort. Dar a intervenit întâmplarea. După 15 zile de căutări febrile, trist din lipsă de rezultate, într-o dimineață m-am așezat pe o bancă din incinta mănăstirii. Atunci s-a apropiat de mine bibliotecarul așezământului, un oarecare padre Mario Sciorino. M-a întrebat de ce sunt supărat, i-am spus motivul, și atunci distinsul călugăr m-a invitat să urc în turnul bibliotecii și să privesc de acolo spre curtea interioară a mănăstirii. „Sub lespede care se vede în curte, m-a înștiințat călugărul italian, se află osuarul sfânt. Acolo sunt depuse

Medicul și antropologul Cantemir Rîșcuția, împreună cu Irina Rîșcuția, soție și apropiat colaborator.

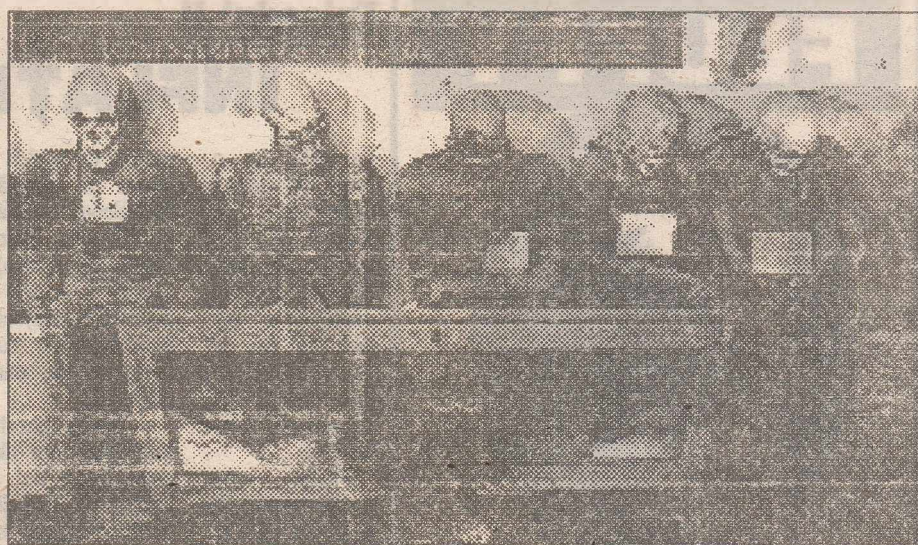
rămășițele pământești ale unor oameni de vază din Palermo. Românul Nicolae Bălcescu a fost considerat și el un bărbat de seamă și a fost depus tot acolo”. Această informație ne-a ajutat să formulăm concluzia investigației noastre. Ținând seama și de precizările lui Nicolae Ionescu, se poate afirma, fără drept de tăgadă, că Bălcescu a fost înhumat în Cimitirul Mănăstirii Cappuccinilor într-un mormânt individual, exhumat după un număr oarecare de ani și depus în osuarul aflat în catacombele subterane ale aceleiași mănăstirii.

Am comunicat toate acestea în țară, spre marea dezamăgire a Consiliului Culturii. Ceaușescu sperase să facă mari valuri prin aducerea în țară a osemintelor lui Bălcescu. Investigația noastră a fost acoperită de tăcere. Ea este descrisă în excelentă carte a domnului Horia Nestorescu: „Nicolae Bălcescu, urme în bronzul istoriei”. Desigur, ar mai fi multe de făcut la Palermo. De pildă, de a cerceta arhiva mănăstirii pentru a găsi actul de exhumare și locul de depunere în osuar. Dar cu banii acordati de stat cercetării științifice... slabe speranțe.

LIVIU TIMBUS ■

Catacombele mortuare din subsolul Mănăstirii Cappuccinilor. Aici, marinarul Ștefan Gheorghiu a „descoperit” mumia lui Bălcescu. Teza sa a fost infirmată de cercetările istoricului Horia Nestorescu și ale antropologului Cantemir Rîșcuția.

Mănăstirea Cappuccinilor din Palermo. Aici, în mormântul comun, rezervat protipendadelor orașului, se află osemintele lui Nicolae Bălcescu. Versiunile despre mumificarea cadavrului sau despre aruncarea lui în groapa săracilor din Cimitirul Rotoli s-au dovedit a fi invenții și speculații sentimentale.

Ultima oră:

la-ți crutonul !